

A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

A Lélek gyümölcse

LELKI GYÜMÖLCSÖK: KRISZTUSTÓL, KRISZTUSÉRT

Szeretném, ha először is visszalapoznál egy oldalt, és újra megnéznéd a borítón lévő képet.

Mit látsz? Egy szőlőfürtöt. Pontosabban kettőt: egy gyümölcscsel telt és egy elszáradtat. Vonjunk le pár tanulságot a látottakból!

Ez a kép életről és halálról szól. A fényképész jól megörökítette azt aényt, hogy mit jelent a szőlő számára a szőlőtővel való kapcsolat. A két fürt között nincs más különbség, „csak” a szőlőtővel való kapcsolat. Az egyiket levágták a töről, a másik rajta maradt. Ennek következtében az egyik élettelen, a másik élő. A Biblia ugyanerre tanít minket: Krisztus a szőlő, mi a szőlővessző (Jn 15,1-8). A termést „mi hozzuk”, a mi életünkben jelentkezik, de Ő a szőlőtő, aki mindezt lehetővé teszi. Tőle jön az élet, az energia, a tápanyag. Nélküle semmit sem tehetünk. Lehet, hogy keresztyénként észre veszel haladást, lelki növekedést az életedben – azzal azonban mindig légy tisztában, hogy mindezek Krisztus halálának bűneltörő és életünket megelevenítő erejéből származnak. Másrésztől, ha nincs kapcsolatod a szőlőtővel – azaz nem születted még újjá – halott vagy, mint a képen látható

elszáradt fürt, és gyümölcsöket nem teremhetsz. Ehhez össze kell kapcsolódnod Krisztussal, a szőlőtővel.

Bizonyára észrevetted azt is, hogy a szőlőszemek némelyike kicsit hibás. Valahol ez is jól jellemzi a keresztyén embert. Valljuk, hogy tökéletesek e földi életben nem leszünk (Róm 7,18-25), és ez keresztyén életünkre, a termett gyümölcsökre is igaz. Lelki gyümölcseinkben mindig lesz valami hiba, tökéletlenség, mennyei Atyánk azonban Krisztusban és Krisztusért mégis kegyelmesen és örömmel fogadja azokat (1Kor 1,30; Ef 2,10).

Nem titok, hogy a Keskeny Út jelen száma a Lélek gyümölcseről szól: a Gal 5,22-23-ban található jellemvonásokat bemutató cikkeket egyházunk lelkészei írták. Imádkozunk, hogy e sorok sokak lelki épülését szolgálják.

Egy keresztyén testvérem a kép láttán felsóhajtott: „Milyen szívesen beleharapnék!” Ezzel a kívánsággal bocsájtjuk mi is útjára a mostani számot: kívánjuk, hogy olvasóink élete egyre több gyümölcstől roskadozzon, és legyen „harapnivalóan” kívánatos a körülöttük élők számára!

Szabó Péter András

TARTALOM

Idézetek	3
Gyümölcseikről ismeritek meg őket!	4
Szeretet	6
Öröm	7
Békesség	8
Béketűrés	9
Szívésség	10
Jóság	11
Hűség	12
Szelídség	13
Mértékletesség	14

Kérdések, amelyeket érdemes feltenni	15
Az ateizmus pszichológiája (Sikó Mihály)	16
Az imádság – csodálatos!	17
„Meghallgattalak téged a mennydörgés rejtekében.” (Zsolt 81,8) (Zólya Ibolya)	18
Tétlen kezek: néhány puritán tanács a munkanélkülieknek (Amy Henry)	21
Az ezüstfinomítás	22
Házastársi kötelességek (Dr. Joel R. Beeke)	23
Tudományosan bizonyított tény	26
Nincs kifogás! (Jeremiah Burroughs)	27
A szabadság, erkölcs és tanulás városa (J. W. Grier)	29

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Főszerkesztő: Bagoly Gyula

Szerkesztő: Szabó Péter András

Kiadja

Közép- és Kelet Európai
Református Presbiteriánus Egyház

Tel.: (36) 88-782-006

E-mail: bagolygyula@gmail.com, www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

A LÉLEK GYÜMÖLCSÉRŐL

idézetek

„Emlékezzünk arra, hogy a szíveinkben élő és cselekvő Isten az, aki képessé tesz arra, hogy előtte kedves módon éljünk. A mi Isten szerinti gyümölcsünk a megváltás következménye, nem pedig annak forrása. Jóllehet az igazi keresztyén távol áll a tökéletességtől, az istenfélő gondolatok, szavak és cselekedetek egy megújított szív bizonyítékai. Ezzel ellentétben, a jó gyümölcsök hiánya általában egy olyan szívre utal, amelyet Isten még nem változtatott meg.”

Karl Graustein

„Az az igazság, hogy jóllehet mi egyedül hit által igazítottunk meg, a hit, amely megigazít, soha nincsen egyedül – mindig terem gyümölcsöket.”

J. I. Packer

„A Lélek gyümölcse a nyomorúság méhében növekedik.”

Anonymus

„Ahogyan a keresztyének növekednek a szent életben, egyre inkább érzékelik a magukban rejlő erkölcsi gyengeséget, és örvendeznek azon, hogy bármilyen erénnyel is rendelkeznek, az a Lélek gyümölcsöként terem meg bennük.”

D. A. Carson

„Ahogyan nem az alma hozza létre az almafát, hanem az alma gyümölcse: ugyanígy a jócselekedetek sem vezetnek a megváltáshoz, hanem annak jelei, gyümölcsei.”

Daniel Cawdray

„Az eszközöket éppen olyan örömmel és készséggel kell fogadnunk Isten kezéből, mint a gyümölcsöket, amelyeket Isten éppen az eszközök által hív életre.”

Müller György

„Az igaz üdvözítő békeesség hajlandó önmagát vizsgálatnak alávetni, próbára tétetni.”

William Bridge

„Hányszor szeretnénk, ha több türelmünk lenne, de ami által ez a lelki gyümölcs hosszútávúvá erősödik – a türelem gyakorlásától –, irtózáttal menekülünk.”

Müller György

„Krisztus szeretetének egy grammja többet ér, mint a világ hízelgésének egy mázsája.”

C. H. Spurgeon

„Ha van öröm, amely a menny örömeihez hasonlítható, akkor a bűnös szív öröme az, amikor isteni bocsánatban részesül, amelyetől a lélek fehérebb lesz, mint a hó, és üdébb a reggeli harmatnál.”

C. H. Spurgeon

„A jóság az a nyelv, melyet a némák is beszélnek, a süketek is hallanak és megértenek.”

Christian Nestell Bovee

„Semmiel sem lehetünk annyira ártalmára a Sátán birodalmának, mint a lelki örömmel. Teljesen egyetértek Lutherrel, aki, amikor rossz híreket kapott, azt szokta mondani: »Jertek, énekeljünk az ördög bosszantására egy zsoldárt!«.”

C. H. Spurgeon

„A meglegedés drága kincse minden gazdagságot felülmúl.”

C. H. Spurgeon

„Emlékezzél ó én lelkem, hogy a fügefafa nem a rossz gyümölcs miatt, hanem a gyümölcsök hiánya miatt volt elátkozva.”

Thomas Fuller

„A bő természettel teli ágak alacsonyan vannak, és a leggyümölcsözőbb életű keresztyén a legalázatosabb.”

Anonymus

„Cselekedeteink a hit magjai, melyeket itt a földön vetünk el, de melyek az örökkévalóságban hozzák meg gyümölcseiket.”

George Dana Boardman

„A szőlővessző nem erőlködik aggódva és sietve, hogy itt napot, amott meg esőt találjon, hanem egységben és közösségben marad a szőlőtővel és a megfelelő időben és a megfelelő módon a megfelelő gyümölcs terem meg rajta. Hadd maradjunk mi is így Jézus Krisztusban!”

Hudson Taylor

GYÜMÖLCSEIKRŐL ISMERITEK MEG ŐKET!

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.” (Gal 5,22-23)

Egy rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt. Jézus ezt mondja: „Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Nem minden, a ki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát.” (Mt 7,20-21)

Vagyis kevesebb beszédre és több cselekedetre van szükség. Valódi keresztyén életvitelre. A gyümölcstermés egy folyamat. A fa felnő, virágot hoz, majd gyümölcsöt érlel. Az ember folyamatosan tesz valamit, jó vagy rossz dolgokat, amíg azok szokássá nem válnak. Ezért tehát nem mindegy, hogy milyen gyümölcsöt termünk.

Miért kell gyümölcsöt teremni?

Az igei válasz nagyon egyszerű és egyértelmű: a fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik. A 23. versben azt mondja az Ige azokról, akik a Lélek gyümölcsseit termik, hogy ezek ellen nincs törvény, vagyis nincs ítélete a törvénynek. De ebből adódik az ellentéte is. Ha te nem teremsz Isten szerinti gyümölcsöket, akkor bizony az Ő ítélete alatt vagy még. Tehát a gyümölcstermés a keresztyén élet valóságának fokmérője. Nem elég azt mondani: Jó ember voltam, vallásos is egy keveset, templomba is jártam. Az a kérdés: Teremtél-e Istennek gyümölcsöt? Isten ügyét hogyan mozdította előre?

Hogyan lehetséges ez?

Nos, hogyan valósul meg a gyümölcstermés? Először is jó fává kell válni. Ehhez megtérés kell, vagyis bele kell oltatni a jó szőlőtőbe. Ez történik meg annak az életében, aki újjászületik, vagyis megtér. Felismeri, hogy elveszett, megbánja addigi hiábavaló gyümölcstelen (vagy rossz gyümölcsökkel terhes) életét, átöleli hit által Jézust. Megköszönve és hálát adva, hogy érte is meghalt a kereszten. Megtetted-e már ezt? Ha nem, miként akarsz jó gyümölcsöket teremni? Sokan vannak ezzel így a mindennapi életben is, a termést szeretik, de a kapálást nem. Pedig az Ige nem hagy kétséget affelől, hogy jó gyümölcsökhöz nem vezet könnyű út, erről beszél Pál: „Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kíván-

ságaival együtt.” (Gal 5,24) Vagy más helyen: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2,20)

Mivel egyszer s mindenkorra megfeszítettünk akkor, amikor megtértünk, felismertük, hogy a mi bűneinknek, bűnös természetünknek és bűnös szokásainknak a kereszten a helye. Ez történt, amikor bűnbánattal letettük bűneinket. Valahányszor a régi természetünk érzései és bűnös vágyai feltámadnak, azt mondjuk: Te meghaltál és ott a helyed kereszten. Ezekért szenvedett Jézus, a bűnös gondolatokért, vágyakért és érzésekért. Ezekért a bűnös szokásaimért halt meg Ő, hogy valóban halott legyen az óemberi természetem. Lehetetlen, hogy Krisztus leszálljon a keresztről, lehetetlen, hogy ezek a vágyak újra uralkodjanak az életemen. Mondhatod azt, hogy nem látod a keresztet. Nos, kérj könnyeket Istentől, hogy a bűntől elsötétült tekinteted megtisztítsd és lásd meg magad ott Krisztusban, a kereszten! De lásd meg magad a feltámadott Krisztusban is! Lásd, milyennek kell lenned, és milyen vagy Őbenne már most, ha ezt elhiszed!

Mit nem kell tenni és mit kell?

Alapvetően négy nagy csoportba oszthatók a bűnök és a Lélek gyümölcssei is.

1. Az érzékiség bűnei vagy a Krisztusban való öröm?

Az első csoportba sorolhatók az érzékiség bűnei. Jobban mondva a nemiséggel, szexualitással kapcsolatos bűnök. Manapság, úgy mint a római világban is, ezek a bűnök teljesen elfogadottak. Négy dolgot említ az Ige:

1. Házasságtörés, vagyis a konkrét cselekedet, amelyben valaki megcsalja társát, a férjét vagy feleségét.
2. Paráznaság, amely szó bibliai értelemben egy kicsit tágabb jelentéssel bír, mint a konkrét házasságtörés, vagyis vonatkozik a nem megfelelő nemi kapcsolatokra.
3. Tisztátalanság, amely egy még tágabb fogalom. Vonatkozhat szexuális kapcsolatra, de tisztátalan cselekedetre vagy beszédre, sőt gondolatra is.

4. Bujálkodás (nagyon jó magyar fordításban), de nevezhetnénk féltelenségnek is. Vagyis ide lehet sorolni mindazt, ami kimaradt volna a szexuális bűnök közül (még a különféle perverziókat is). Ezek bűnök alapvetően örömszerzésről és a szeretet érzésének kereséséről szólnak, amit olyan könnyű összetéveszteni a fizikai vággyal.

Ezért ajánlja mindezek helyett Isten a szeretetet és az igazi örömet. Ezért kezdi Isten a Lélek gyümölcsseit a szeretet és az öröm felsorolásával. Kísért ez a világ a nemiség területén? Tanulj meg igazán szeretni, és lásd meg Krisztus szerelmét irántad a kereszten! Kezdj el valóságosan másokért élni! Tanulj meg örülni Krisztusban, és abban, ha valaki felé Krisztust mutathattad! Jó érzésekre vágysz? Hidd el, ha a Krisztus szeretete által próbálsz mások felé közeledni, érdeklődsz életük felől, segítesz vagy kedves vagy, megtapasztalhatod azt az örömet, amelyet a világ hiába keres máshol. Kiábrándulttá válik, mert mikor azt hiszi meglelte, az tovaszáll, mint a délibáb.

2. A vallásosság bűnei vagy az Isten szerinti békesség?

Lehet, hogy pont ez a kiábrándulás fordít sokakat a vallás felé. Nem egy ember számol be arról, hogy a parázna és erkölcstelen életmód űzte őt a buddhizmus, az iszlám, vagy a katolicizmus felé. Miért keresed a vallást? Békességért? Nem fogod megtalálni. Amit ezekben a vallásokban az ember megtapasztal, az lehet valamiféle jó érzés, lehet egy bizonyos tapasztalat, de amely soha nem tölt be igazán, soha nem ad lelkiismereti békét. Ezért sokan hallgattatják el a lelkiismeretüket, hogy ne kelljen gondolkodniuk. Ki kell oltani a józan gondolkodás világát ezen vallások gyakorlása közben. Nem véletlen, hogy sok vallásos ember valóban őszintén mondja: Én hiszek, és nem gondolkodom.

A gondolkodó hit békességét egyedül Krisztus adja. Ezért említi harmadik gyümölcsként Pál a békességet. A vallásosság, okkultizmus, bálványok nem nyújtanak békességet, Krisztus ellenben igen. A kegyelem ad. Az igaz hit ad, amely tudja, hogy kegyelemből van üdvösségünk hit által és ez nem tőlünk van, hogy senki ne kérkedjen (Ef 2,8). Van-e ilyen békességed? Ha nincs, ne vallást keress, hanem Krisztust. Jöjj Óhoz és lásd meg újból az érted szenvedő és feltámadó Megváltót! Kérd, hogy adjon új szívet és látó szemeket! Lásd meg, hogy Ő gyöngéden hajol utánad újból és újból, mert kegyelmes! Nem csak néhány vallásos cselekedet érdeklíti őt, hanem a szíved akarja átformálni.

3. Embertársaink elleni bűnök, vagy a feléjük való szeretetteljes megnyilvánulás? A harmadik csoportba tar-

toznak az embertársaink elleni vétkeink, a szociális bűnök. Ezek: ellenségeskedés, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások (vitatkozások), pártütések, irigységek, gyilkosságok. Nos, itt van megint egy olyan bűnlista, amelyet nem igazán veszünk komolyan. Pedig az Ige világosan beszél, aki ezekben él, nem lehet keresztyén. Hogyan lehetsz keresztyén haraggal a szívedben? Vagy ott lappang-e az irigység már hosszú ideje életedben valakivel szemben? Nos, mindezek: versengés, harag, gyűlölet, ellenségeskedés, irigykedés bár emberek elől elrejtethők, egy idő után mégis megnyilvánulnak. Ennek eredménye lesz a patvarkodás, vitatkozás, pártütés, végül a gyilkosság. Az Ige nem arról beszél, hogy a keresztyén ember soha nem haragudhat, vagy soha nem volt irigy. De arról igenis beszél, hogy nem maradhat meg ezekben.

A Biblia azt mondja, gyakorold magad a béketűrésben, szívességben, jóságban, hűségben, szelídségben. Ha rágalom, bántás vagy sérelem ér, kérj Istentől békességes tűrést! Ha azonban van lehetőség és Isten ügyét jobban szolgálja, akkor gyakorold magad a szívességben vagy más szóval a kedvességben! Stílusod legyen ez, fegyverzd le a kötekedőt kedvességeddel!

Ha ez sem használna, akkor tégy jót vele. Ha lenne okod gyűlölnöd őt, tégy jót vele, ily módon gyűjtve eleven szívet ellenségednek, ahogy az Ige is mondja. De ha ez sem használt, maradj hűséges Istenhez és tedd azt, amit Ő kér tőled! Légy tántoríthatatlan a jóban és az igazságban!

Végül pedig szelídséged ismert legyen mindenki előtt! Egy szelíd emberrel nem sokan fognak vitába szállni.

4. Önuralom hiányából fakadó bűnök, vagy mértékletesség? Végezetül pedig itt vannak az önuralom hiányából fakadó bűnök: részegség, dobozódás. Persze mondhatnánk: nem erről volt szó az első és a harmadik kategóriában is? Hogyne, de azok nem váltak még szembeűnő szokásokká, itt azonban már szenvedélyekről van szó, azokról a bűnökről, amelyek elveszik a józan gondolkodást. Az Ige azt mondja, ne váljon semmi szenvedélyeddé. Ez lehet ital, szórakozás, játékgép, dohányzás, de lehet valamilyen hobbi is. Ne add meg magad bármely szenvedélynek!

Ennek elkerüléséhez egy dologra van szükség, mértékletességre vagy önuralomra. Ezért említi ezt az Ige utolsó lelki gyümölcsként. Légy tehát mértéktartó mindenben! Ha pedig nem tudsz mértékletes lenni valamiben, hagyd abba teljesen!

Vizsgáld meg tehát kedves Barátom az életed! Keresztyén vagy-e? A válaszom az, hogyha igen, akkor mindegyik lelki gyümölcs fellelhető az életedben valamilyen mértékben. Jellemzik-e ezek a te életed? Imádkozz érte, hogy így legyen!

Szeretet

Talán soha nem beszéltek annyit a szeretetről, annak fontosságáról, mint napjainkban. Ezzel párhuzamosan azt is elmondhatjuk, hogy soha nem volt akkora hiány a szeretetben, mint manapság. Mi lehet ennek az oka?

Az egyik oka, hogy az emberek többsége nem tudja, pontosan mit is értsen ez alatt. Sokak számára a szeretet valami spontán érzelmi fellángolás, ami semmivel nem ellenkezik, amitől jól érezzük magunkat, de ami szeszélyesen jön és megy. Az emberek többsége igen nagy gondban van, amikor a szeretetet pontosan meg kell határozni.

Keresztyénként nem kell sötétben botorkálnunk ebben a tekintetben sem, hisz Isten Igéje igen részletes tanítást tár elénk, többet, mint amennyi e cikk terjedelmébe belefér.

Isten a szeretet (1Jn 4,8), és a teremtéskor az Ő hasonlatosságára teremtett ember is bővülködött a szeretetben. A bűneset, az Istentől való elszakadás következtében az embernek eme tulajdonsága is megromlott. Azóta van hiány a szeretetben, és az emberiség minél távolabb szakad Istentől, annál inkább szűkülökdi ebben is (1Jn 4,8). Istentől elszakadva mégsem tűnt el teljesen, de nagyon eltorzult és nagyon megfoghatkozott.

Ahogy a fenti igéből kiderül, a szeretethiány orvoslásának az első lépése az Istennel való megbékülés, Isten helyes megismerése kell, hogy legyen. Aki nem szeret, az nem ismerte meg az Istent. Ha megismerjük Őt, akkor elkezdzünk szeretni is – tanítja a Biblia. Minél közelebb kerülünk Hozzá, annál inkább szeretni is fogunk – mert Isten a szeretet.

Az Isten megismerésének az egyedüli forrása az Ő kijelentése, a Biblia. Jézus Krisztus az Istennel való megbékülés egyedüli útja (Jn 14,6).

Ha valakinek új élete van Krisztusban, ha életének átfelmódása elkezdzódött a Szentlélek által, akkor fog előremozdulni a szeretet megélése tekintetében is. Az igazi szeretet is a Szentlélek munkájának gyümölcseként fog felnövekedni az életünkben (Gal 5,22).

Amikor Jézust megkérdezik, hogy melyik a legnagyobb parancsolat, azt válaszolja: „szeresd az Urat a te Istenedet és szeresd felebarátodat mint magadat.”

(Mt 22,36-40) E két területet nem is lehet elválasztani egymástól. Ahogy a korábbiakban már elhangzott, ha valaki nem szereti embertársát, ez ezért van, mert nem szereti az Urat. Fordítva is igaz, ha valaki nem szereti embertársát, az ne áltassa magát azzal, hogy szereti Istent (1Jn 4,20).

A Biblia nem csak arra szólít fel, hogy szeressük Őt és szeressük egymást, hanem azt is elmondja, hogy konkrétan mit értsünk ez alatt.

Alapelv, hogy az Isten szeretete a gyakorlatban az ő parancsolatainak a megtartása által mutatható meg (Jn 14,21).

Az embertársaink iránti szeretet megnyilvánulása is abból áll, hogy úgy viszonyulunk hozzájuk, ahogyan azt Isten megparancsolta (1Jn 5,2-3). Ezért mondja a Szentírás, hogy a törvény betöltése a szeretet (Róm 13,10).

Így lehet parancsolat a szeretet, egészen az ellenség szeretetéig elmenően, mert lehet tudni, hogy mit értsünk szeretet alatt, tudhatjuk, hogy mire kell törekednünk a gyakorlatban. A szeretet nem szeszélyes, felügyelhetetlen érzés, hanem feladat, kötelesség. A keresztyén embernek nem karba tett kézzel kell várnia, hogy a megfoghatatlan, körülírhatatlan szeretet szeszélyesen eltöltse, hanem Isten Igéjét és Szentlelkét segítségül hívva kell törekednie a gyakorlatban megélt szeretetre!

Azon túl, hogy Isten minden rendelkezése valamilyen szinten kapcsolódik akár az Ő, akár az embertársaink iránti szeretet gyakorlásához, a Biblia helyenként különös módon is kihangsúlyozza a szeretet ismertetőjeleit. Ezt legrészletesebben az Első korinthusi levélben olvashatjuk, a tizenharmadik fejezetben (1Kor 13,4-8):

„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy.”

Lévén, hogy e cikk terjedelmébe csak ennyi fér bele, hadd zárjuk e rövid kis értekezést egy gyakorlatias igei felszólítással: *„Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvel; hanem cselekedettel és valósággal.”* (1Jn 3,18)

Arra tanít minket ez az igevers, hogy az életünket az örömnél kell jellemeznie. Ha Isten Lelke bennünk van, akkor elkerülhetetlenül meglátjuk rajtunk az örömet. Ahogy a szeretetnek, ennek is a keresztyén élet központjává kell válnia. Erre tanít minket a Szentírás (1Thessz 5,16; Fil 4,4; Róm 14,17). Az Isten országa Szentlélek által való öröm. Érdekes és meglepő, hogy J. M. Boice az egyik könyvében a keresztyénséggel kapcsolatban az egyház jellemzői között azt írja, hogy Isten népe elsősorban örvendező nép. Ez a megállapítás Jézus főpapi imádságából indul ki, amely az örömet említi, ami először jellemzi az Ő követőit (Jn 17,13). Ez nekünk, keresztyéneknek egyik fő jellemvonásunk kell, hogy legyen. De vajon látja-e a világ azt, hogy mi Krisztus örvendező népe vagyunk? Engedelmeskedünk-e ezeknek a parancsoknak, amelyek arra szólítanak fel, hogy mindenkor örvendezzünk az Úrban? A Szentlélek által való örömet nem szabad összetévesztenünk a földi örömmel vagy boldogsággal. A Szentlélek által való öröm nem függ a földi körülményeinktől. A hétköznapi örömök viszont azonnal megszűnnek a körülmények változásával vagy rosszabbra fordulásával. Azonban a keresztyének még a fizikai szenvedések, a börtön falai között vagy más csapások alatt is tudnak örvendezni. Miért? Azért mert ők ismerik az Istent személyesen és tudják, hogy mit tett értük Krisztusban. Tudják, hogy Ő mindent javukra cselekszik (ApCsel 5,41). A keresztyén minden körülmény között örvendező és elégedett ember tud lenni. Ezért mondja Pál apostol nekünk, hogy mindenkor örüljünk. Ő meglegedett volt, örvendezett még a börtönben is, azért mert Krisztusra tekintett (Fil 4,11-13).

Miért tudunk mi keresztyének minden körülmény között örvendezni? Azért mert van Krisztusunk és Őbenne van üdvösségünk. Őbenne van életünk, bővülő életünk.

Ezt hirdette az angyal a pásztoroknak, miután Jézus megszületett (Luk 2,10-11). Ez a mindenek fölött való öröm. Ennek az értéke minden földi örömet felülmúlja. Ha ez a tiéd, akkor tiéd minden (Mt 13, 44-45; 1Pét 1,3-6). Oly sok mindent kaptunk Krisztusban, s ha ezeket megértjük, akkor mindig tudunk majd örvendezni.

1. *Először is gondoljunk az örökbefogadásunkra! Fölvettünk Isten családjába (1Jn 3,1). Jézus nem*

szégyell testvéreinek hívni minket (Zsid 2,11-12). A Király gyermekei vagyunk. Krisztus örökös-társai vagyunk (Róm 8,17).

2. *Másodszor gondoljunk arra, hogy bűneink megvannak bocsátva! Az összes el van törölve (Mt 26,27-28).*
3. *Harmadszor gondoljunk a megigazításunkra! (Róm 8,1-4,33)*
4. *Negyedszer gondoljunk a bennünk lévő Lélekre! (2Kor 1,21-22) Az Isteni vagyunk. Elválaszthat valaki minket az Ő szeretetétől? Senki (Róm 8,38-39).*
5. *Ötödször gondoljunk az Isten gondviselésére! Mire véljük azt a sok rossz dolgot, ami velünk történik? Azok mind részei az Isten csodálatos tervének (Róm 8,28). Mindezekből láthatjuk, hogy az üdvösség, ami Krisztusban a miénk, olyan ajándék, melynél többet nem kívánhatunk, kivéve az Ő visszajövetelét.*

Jézus főpapi imádságában először az örömet említi, amely jellemzi az Ő követőit. Vajon látja-e a világ azt, hogy mi Krisztus örvendező népe vagyunk?

Mit kell tennünk, hogy a mi örömünk teljes legyen?

1. *Először is, Krisztusra kell irányítanunk a figyelmünket (Zsolt 16,11).*
2. *Másodszor, elmélkednünk kell azon, amit Krisztus értünk tett (Jn 17,11-13; 24).*
3. *Harmadszor, oda kell szentelnünk magunkat Istennek az Ő szolgálatára.*

Végül pedig szólnék azokhoz is, akik még nem ismerik ezt az örömet: övék is lehet! Jézus azt mondta: azért jött, hogy életünk legyen és bővülődjünk. Őbenne valódi öröm van. Fordulj Hozzá, hogy ezt megtaláld! A világ gyönyörűséget ígér. A bűn élvezetet kínál. De ez nem igazi öröm, hanem hamisítvány. Annak a vége nyomorúság. Csak Krisztusban van igazi öröm. Még ma jöjj Hozzá!

Békesség

A Lélek gyümölcsei közül nehéz lenne kihagyni a békességet, hiszen a keresztyén ember életének különös ízt, alaphangulatot ad ez a fenséges gyümölcs. Mit jelent ez a békesség konkrétan? *Harapjunk bele* és ízleljük meg ezt a lelki gyümölcsöt! Vizsgálódásunk eredményeképpen hamar nyilvánvalóvá válik, hogy a mi Urunk gazdag, tartalmas békességgel áldotta meg Övéit. Ennek a békességnek csupán három aspektusát érintenénk röviden.

Első helyre kíváncsodik az a békesség, amely az Istennel való megbékülésünkéből adódódik. Ez a legalapvetőbb aspektus, hiszen ez a kiindulópont. A hívő ember megértette és hiszi, hogy Krisztusban megbékült az Atyával. „Megigazulván azért hit által, békességünk

Ha az Atya a Békesség Istene, a Fiú a Békesség Fejedelme és a Szentlélek a Békesség Lelke, mit „teremhet” egy olyan ember, akit az Atya kiválasztott, a Fiú megváltott, a Lélek elhívott és megszentelt? Nos... **békességet!**

van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5,1) Ez a tény hallatlan békességgel tölti el. Az egyik klasszikus – sajnos mára eléggé megüresedett – református köszöntés is ezt hivatott kifejezni: „Békesség Istentől”. Ehhez a drága és mély igazsághoz kell visszatérnünk nap mint nap. Sok baja lehet a hívőnek, de a legnagyobb problémája – a bűn – megoldódott, hiszen Istennel rendeződött a kapcsolata. Ez a legfontosabb! Olyan ez a békesség, mint az óceán, melynek felszínét néha viharok korbácsolják, tengeráramlatok zavarják, de a mélyebb rétegekben csend és békesség honol. Ez a meghatározó! Nem a felszín pillanatnyi állapota.

A békesség *második* aspektusa a felebarátainkkal való viszonyunkat érinti. Itt is változás történik. A bűn békétlenséget eredményezett ember és ember között, sőt a legközelebbi, vérségi kapcsolatokat is megrontotta. Emlékezzünk: az első természetes úton született

ember, Káin, gyilkos. Azóta az ember képtelen megbékülni embertársával, hacsak nem jut élő hitre. Ezért igazi megbékélésre csak a megtért ember képes. Hiszen egyrészt, csupán ő tud megbocsátani – mert megértette, hogy neki mennyi bűne bocsátott meg a Krisztusban (lásd Mt 18,23-35) –, másrészt tudja, hogy az ő ellensége immár nem a felebarátja, hanem az óember, a világ és a Sátán. Nem vér és test ellen van hadakozása, hanem a hatalmasságok és a gonoszság lelkei ellen. (Ef 6,12) Miért gyűlölné tehát azt, aki nem az igazi ellenség? Inkább szeretnie kell a felebarátot, békességre kell lépnie vele.

Végül, *harmadszor*, békességünk van a jövő eseményeit illetően is. A bűneset óta a jövő félelemmel és aggodalommal tölti el az embert. Mi vár rám? Mi lesz velem? Ezért tör sokakra a szorongás, a bizonytalanság és a depresszió. De ez a békesség, amit a Lélek munkál bennünk, felülkerekedik ezeken az akadályokon. Ez a békesség nem egyéb, mint megnyugvás a mindenható és mindentudó Úr tökéletes tervében. Bármi érné is a keresztyént, ő tudja: minden a Róm 8,28 fényében értelmezendő. Minden a javára van. Ezért képes pozitívan szemlélni, reménységgel fogadni a próbákat is.

Talán mostanra már világos, hogy az ember ezt a lelki gyümölcsöt nem tudja „megteremni” Isten Lelkének munkája nélkül. Kedves barátom! Van-e ilyen békességed? Ha az eddigi felismeréseket *nem ízlelted meg*, ha nem részei a te hitéletednek, nem bírsz a Lélek gyümölcseivel, tehát nem lehetsz keresztyén. Ez esetben figyelj az Ige felszólítására: „Krisztusért járván tehát követésben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.” (2Kor 5,20)

Kedves testvérem, van-e békességed? Ha pillanatnyilag zaklatott is lennél, emlékezz Krisztus ígéretére: „Békességet hagyok néktek; az Én békességemet adom néktek: nem úgy adom Én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27)

Végző soron, ha az Atya a Békesség Istene (Zsid 13,20), a Fiú a Békesség Fejedelme (Ézs 9,6) és a Szentlélek a Békesség Lelke (Ef 4,3), mit „teremhet” egy olyan ember, akit az Atya kiválasztott, a Fiú megváltott, a Lélek elhívott és megszentelt? Nos... **békességet!**

Béketűrés

Ez a szó a Galatabeliekhez írott levél 5. fejezetének a 22. verse, eredeti szövegében görög nyelven íródott.

A béketűrés visszaadó szó jelentése első sorban arra mutat rá, ahogyan Isten az Ő népéhez, illetve az emberekhez viszonyul. Ugyanakkor van egy másik jelentése is, ami az eseményekben való viselkedésünkre vonatkozik. Alapvetően, mint minden Szentlélek által munkált gyümölcs, ez is Isten tökéletes tulajdonságából fakad.

Az alábbiakban megvizsgáljuk, hogy mit jelent türelmesnek lenni:

Hosszútűrés. A hosszútűrés, a görög *makrotümia* értelme, hogy hosszan türtóztatjuk magunkat, és nem adunk helyet a haragnak, ha személyek részéről kellemtelenség ér. A hosszútűrés nem passzív megadás, hanem buzgóságos cselekedet.

1. Könyörületességben – Mt 18,27, 1Kor 13,4. A Szentírásban egyes helyeken a hosszútűrés össze van kapcsolva a könyörülettel, ami világosan kifejezi, hogy Isten könyörülő magatartása nélkül mi sem lehetünk hosszútűrők. Alapvetően azért adunk helyet sokszor a haragnak, mert nem tudjuk elviselni, ha valaki vétkezik ellenünk. De gondoljuk meg, hogy Isten milyen sok bűnünket bocsátja meg az Ő kegyelméből! Milyen sokáig hordoz, mielőtt megtérnénk! Könyörül rajtunk, nem akar elvetni, azt akarja, hogy mi is könyörületesek legyünk, és ilyen lelkülettel hordozzuk a körülöttünk levőket.
2. Alázatban – Ef 4,2. Gyakran nem akarunk megbocsátók és elnézők lenni, mert úgy gondoljuk, hogy nekünk van igazunk, illetve mi pontosan tudjuk, hogy mit kell tennünk. Még keresztyén házasságokban is találkozunk olyan esettel, amikor a feleség nem veti alá magát a férjének, mert meg van győződve arról, hogy az ő döntése a jobb. Másik sajnálatos dolog, amikor nem vetjük alá magunkat Isten szuverén akaratának. Nem fogadjuk el, hogy az eseményeket az Ő tökéletes gondviseléséből legjobban rendeli. Gondoljunk arra, hogy Isten mindig a legjobbat akarja az Övéinek, és ezt örömmel és hálával fogadhatjuk Tőle.

3. Elszenvedvén egymást szeretetben – Ef 4,2. A szeretet képes arra, hogy tudatosan vállalja a szenvedést. Ahhoz, hogy valaki elszenvedhessen egy másik embert szeretetben, tudnia kell: neki is milyen sokat bocsátottak meg, illetve néztek el. Emlékezzünk rá, hogy Mennyei Atyánk milyen nagy szeretetben hordoz minket naponta!

Kitartás. A második jelentése a görög nyelvben a *hüpomoné*, ami magyarul úgy adható vissza, mint felülkerekedni, állhatatosnak maradni, kitartani, győzedelmeskedni a próba felett. A türelem a nekünk nem történő események, illetve a szenvedés tudatos hordozása. Alapvetően a próbák, a szenvedések, a kellemetlen események ellenkeznek a természetes vágyainkkal, ezért legtöbbször fájdalmat, sírást, haragot, vádat szülnek. De Szentlélek munkálja, hogy meglássuk, ezek is a javunkra vannak (Róm 8,28). A türelem gyakorlása azt is jelenti, hogy Istent akarom dicsőíteni minden esemény közepette. Neki akarok engedelmeskedni még akkor is, ha az események miatt ez szinte lehetetlennek látszik. Nem morgolódom, hanem elfogadom legbölcsebb rendelkezését. Nem lázadok, hanem felismerem, hogy ama bizonyos helyzet kirendelésével értem cselekedtem.

Sokan kérdezik: – Miben van javamra ez a próba? –, mert sok közülük teljesen értelmetlennek tűnik. Meg kell látnunk, hogy a béketűrésünk azt jelenti: hisszük, hogy ez az esemény a javunkra van, és ezért Istent akarjuk dicsőíteni. A béketűró nem az okokat keresi – bár esetenként Isten még azt is feltárja kegyelmesen –, hanem kutatja Isten akaratát és buzgólkodik annak megcselekvésében. Természetesen fáj a próba, sőt sokszor erőnk felettinek érezzük, de kiálthatunk a szabadságért. Ez nem jelenti azt, hogy türelmetlenek vagyunk, csak azt, hogy emberekként szenvedünk, rettegünk, és Hozzá kiáltva szeretnénk mindvégig kitartani.

A béketűrés jelent tehát sok bűnnel való harcot, küzdelmet fájdalommal, de jelent győzelmet is engedelmeség által és Isten szerető gondviselésében való bizalommal. A béketűró tudja, hogy a szenvedés véges, és Isten mindig megadja a kimenekedést. Ez erőt ad, hogy kitartson, ameddig megérkezik a szabadság – 2Kor 4,17, 1Kor 10,13.

Szívedesség

A lélek gyümölcsének ez a megnyilvánulása is alapvetően egy jellemvonás, amelynek a keresztyén ember életében megtapasztalhatónak kell lennie.

A szó ismerősen hangzik, ma is gyakoroljuk a jó modort és ismételtetjük a *szívesen*-t amikor valaki megköszöni a segítségünket. A mindennapi nyelvben halljuk a *kérek egy szívedességet*, valamint a *tettem egy szívedességet* kifejezéseket. Ezek azonban már nem egészen fedezik azt a jelentést, amivel a szó a Gal 5,22-ben bír. Mielőtt rátérnénk a szó bibliai értelmezésére, hadd lássuk a Magyar értelmező szótár által adott jelentést: szíves jóindulat, segítő szolgálatkészség és az ebből fakadó cselekedet. Ezek elég jól megközelítik a szó eredeti értelmének egy részét, a kérdés csak az, hogy az alkalmazás fedezi-e a jelentést.

A görög szó, amelyet szívedességeként fordítottak magyarra (*khresztótész*) nem sokszor fordul elő a Szentírásban, és két fő jelentéscsoportja van:

- jóság, becsületesség, jóindulat (Róm 3,12 és Zsolt 14,3);
- jóságosság, valaki iránti hajlandóság (2Kor 6,6; **Gal 5,22** valamint a Kol3,12).

A jelentésnél maradva még egy gondolatra, megállapíthatjuk, hogy a szívedesség (kedvesség, jóindulat) a szeretethez nagyon közel álló jellemvonás, amely abban nyilvánul meg, hogy készek vagyunk segítséget nyújtani jó kedvvel, önzetlenül, viszonzást nem várva. Ezen felül azt is jelenti, olyan a viszonyulásunk az emberekhez, hogy jól érezzék magukat a jelenlétünkben.

A teljes megértéshez el kell képzelnünk, példákat kell látnunk. Lapozzuk fel az emlékezetünkben Isten ószövetségi és újszövetségi gyermekeinek, szolgálóinak az életét, és soroljuk fel azokat a szabadításokat, segítségeket, áldásokat, amelyekben részesültek! Annak az indítéka, amiért Isten így bánik az övéivel, szeretetének tulajdonítható, de nyugodtan nevezhetjük ezeket szívedességeknek (a szó bibliai értelmében). Természetesen nem csak Isten kezéből tapasztalhatjuk a szívedességet, hanem az Ő gyermekei irányából is. Ennek így is kell lennie, mert akik valóban az Övéi, azokban jelen van Isten Lelke, Aki nélkül nem teremnének semmi gyümölcsöt.

Hadd tegyük azonnal hozzá azt is, hogy a gyümölcsstermés nem automatikus. Nekünk 100% -os felelősségünk, feladatunk a megszentelődés és ennek keretében a gyümölcsstermés, tehát a szívedesség is. Mit akarok ezzel mondani? Csak azt, hogy a szívedességet ugyanúgy tanulni és gyakorolni kell, mint a többi keresztyén jellemvonást is, nem saját erőből, hanem kegyelemből. Vagyis attól, hogy megtértünk, Isten gyermekeivé lettünk, nem változik át önmagától az önző, önmagunk körül forgolódozó jellemünk, hanem le kell vetkeznünk a gonosz, bűnös, óemberi szokásokat, tulajdonságokat és fel kell öltöznünk a megújult, biblikus jellemvonásokat – a szívedességgel együtt. Pont erre szólít fel Isten Igéje a Kol 3,12-ben, ahol a magyar szöveg a „jóságosság” szót használja, a görögben pedig ugyanaz a khresztótétá található, amely a Gal 5,22-ben is. Tehát figyelem, a szívedességet, kedvességet fel kell öltözni! Hogyan? Imádságban kérve Istent, hogy formáljon át, kísérelje figyelemmel a gondolatainkat, a szívünk állapotát! Emlékeim azonnal előhózzák azokat az eseteket, amikor segítséget nyújtottam, de a számításaimon felüli időbe és energiába kerültek. Közben pedig elkezdett emészteni a gondolat, hogy megint borult a programom, mindez túl sok áldozattal járt. Az is bántott, hogy nem tudok mit kezdeni ezzel az érzéssel. A segítségnyújtás befejeztével elhangzott a *köszönöm*, amire én reflexszerűen rávágtam a *szívesen*-t. Azonnal megszólalt bennem a riasztó: Mit mondtál? Szívesen? Nem fortyogsz-e még mindig magadban, hogy miért is kellett elvállalnod ezt a szívedességet, miért nem oldja meg az illető másképp, miért támaszkodik mindig rád? Mit mondhatok... Bocsáss meg Uram! Ez nem szívedesség, ez saját erőlködés, aminek izzadtságsgaz és legfőképpen keserűség az eredménye. Az igazi szívedesség pedig hálával tölti be a szívem, hogy megtehettem, hiszen az Úr annyi mindent megtett értem, mégsem zúgolódott vagy elégedetlenkedett, mennyi idejébe és mennyi energiájába került, sem azért, hogy mennyire nem becsülöm meg azt, amit tett értem! Áldott legyen az Úr, hogy Ő tényleg szívesen cselekedte értem mindazt amit tett, és elvégezte az én szívemben is, hogy sokszor valóban szívesen segítsek! Kedves Olvasó, ne add fel! Hidd el, Isten kegyelméből lehet igazán szívesen segíteni és törekedj is erre!

Jóság

Ilyenkor, a téli ünnepek idején a jóság és a szeretet, mint emberi tulajdonság meg-megmutatkozik. Máskor azonban mintha téli álmát aludná, annyira ritkán találkozunk vele. Az is igaz, hogy néha még rámondjuk személyekre, hogy *áldott jó ember, vagy jóságos tekintetű* valaki. Ezek a jelzők önmagukban semmit sem jelentenek. Nagyon fontos a jó szándék, a jóindulat, és megvan a maga szerepe, de a jóság azt jelenti: tenni, ami jó. Föl kell tennünk a kérdést: *Jó-e az ember? Jó vagyok-e én?*

Mielőtt elhinnénk ezt magunkról, nézzük meg a Szentírást, mert biztosak lehetünk benne, hogy igazat mond, és nem elfogult. A Róm 3,12-ben azt olvassuk, hogy „Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is”. Jézus pedig ezt mondja a gazdag ifúnak: „...senki sem jó, csak egy, az Isten.” (Mk 10,18) Egyedül Isten jósága tökéletes, aki ezt vitatja, az nem ismeri és nem érti Őt. A „jó” jelző a szeretet kifejezéséhez hasonlóan mára már elveszítette igazi jelentését. Az ember a jó és a gonosz tudásának fájáról szakítva (1Móz 3) elveszítette a szentségét, belépve a relativizmus zsákutcájába. Nem az isteni mértéket tekinti magáénak. A Szentírásban a jóság fogalma a helyes viselkedésen túl azt is magában foglalja, hogy az ember kerüli annak ellentétét is, mindazt, ami rossz. A jóság a szentség gyakorlati megnyilvánulása; a *jót* ugyanis tenni kell, különben egyáltalán nem nevezhető *jónak*. Isten iránti hála és Jézussal való élő lelki kapcsolat nélkül minden emberi jóság hiábavaló, nem mérhető az isteni mértékkel.

Miután láttuk az emberi jóság hiányosságait és annak okát, nézzük meg, mit mond a Biblia *Isten jóságáról*. Abszolút értelemben egyedül Istent mondja *jónak*. Ő a tökéletesen jó, mely arra készíti, hogy kedvesen, türelmesen bánjon teremtményeivel. Isten jóságát láthatjuk a gondviselésében, a törvényében is. Pál azt mondja a törvényről, hogy jó (Róm 7,12), mert felismerjük általa a bűneinket. A megváltás tervében Isten törvénye nélkülözhetetlen, mert enélkül nincs bűn, ami nélkül pedig nincs szükség a Megváltóra. Krisztus földre jövele, az ember bűneiért való szenvedése, halála és feltámadása vajon nem az Isten

jóságáról beszél? A Zsoltárok könyvében ezt olvashatjuk: „A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodnak örvendeznek. Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű”. (Zsolt 145,7-8) Ilyen felismerés után feltehetünk egy másik kérdést: *Hogyan legyek jó?* Nem könnyű megváltozunk. A Jer 13,23-ban ezt olvassuk: „Elváltoztathatja-e bőrét a szerecsen, és a párdac az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, akik megszoktátok a gonoszt.” Ezt a bibliai igazságot nagyon sokszor megtapasztalhattuk. A Lélek gyümölcseként a jóság sokkal inkább

Fel kell tennünk a kérdést: *Jó-e az ember? Jó vagyok-e én?*

A jóság a szentség gyakorlati megnyilvánulása; a *jót* ugyanis tenni kell, különben egyáltalán nem nevezhető *jónak*.

Isten iránti hála és Jézussal való élő lelki kapcsolat nélkül minden emberi jóság hiábavaló, nem mérhető az isteni mértékkel.

belső tulajdonság, hiszen az istenfélő ember minden gondolatát, szavát és cselekedetét érinti. Helyes indíték nélkül semmilyen cselekedetet sem ítéltünk *jónak*. Az ember jó cselekedetének hitből, Isten iránti szeretetéből és elkötelezettségéből kell fakadnia. Ahhoz, hogy a jóság gyümölcset teremjem, Krisztushoz kell fordulnom segítségért. Ezt a könyörgést a zsoltáríró nagyon szépen megfogalmazta: „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” (Zsolt 51,12) Emellett vigyáznunk kell, hogy az Igének ne csak hallgatói, hanem megtartói is legyünk, „... mert mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által?” (Zsolt 119,9)

A Szentírásban számtalan példa található, ahol Isten hűségéről olvashatunk. Íme néhány, amelyekhez fellapozhatjuk Bibliánkat: Zsol-tárok 89,25; 91,4; 98,3; 100,5. Mi is a hűség? A Magyar értelmező szótár szerint a hűség valakihez, valamihez való állhatatos, kitartó ragaszkodás. A hűség szinonimái a kitartás, ragaszkodás, alapja pedig a meggyőződés. Pál a Róma 8,38-39-ben írja le meggyőződését. Hiszi, hogy semmi sem választhatja el Isten szeretetétől, amelyet Krisztusban kapott. Ezért tudta kitartással megfutni az előtte levő küzdőteret.

A hűség Isten egyik közölhető tulajdonsága, amit az ember a bűn következtében elvesztett, ezért minden ember hűtlen. Az Isten szerinti hűség csak Isten munkája, megtérés által lehetséges. Bűnbánat és az Úrhoz való hitbéli odafordulás következtében gyakorolhatjuk ezt az erényt Őfelé és embertársaink felé. A hűség tehát a hitre épül.

Mivel Isten a hűségét cselekedetekkel pecsételte meg, ezért nekünk is törekednünk kell arra, hogy nálunk sem csupán szavakban nyilvánuljon ez meg. (1Kor 4,2) John Edward története jó példa erre, aki a londoni Primitive Methodist gyülekezet egyik diakónusaként szolgált. 1850 januárjának egyik viharos Úrnapján az ő feladata volt a gyülekezeti házba való fahordás, tűz- és gyertyagyújtás, a hó elseperése. A nagy vihar ellenére elvégezte szolgálatát, noha még a felesége is próbálta lebeszélni őt, mondván, hogy a vihar miatt senki nem jut el istentiszteletra. Aznap reggel csupán 12 személy volt jelen, köztük egy fiatal fiú, aki először vett részt az alkalmon. Mivel a lelkész sem tudott elmenni, a diakónust kérték meg, hogy hirdesse Isten Igéjét, aki vonakodva bár, de kinyitotta Bibliáját és az Ézsaiás 45,22 versét olvasta fel. A prédikáció mindössze tíz percig tartott. Az ifjú, aki részt vett azon az alkalmon C. H. Spurgeon volt, akinek megtérése ahhoz az igehirdetéshez köthető.

Fontos a kis dolgokban is hűségeseknek lennünk (Mt 25,21, Lk 19,17). Isten számára ezek is lényegesek. A mennyben *egyetlen* megtérő bűnösért is örvendezés van. Ha az Ő nevében *ketten* vagy *hárman* összegyűlnek, Ő ott van közöttük. Nos, Isten minket is arra hív, hogy figyeljünk a számunkra olykor jelentéktelennek tűnő

dolgokra. Spurgeon tizenévesként traktátusok osztogatásával és vasárnapi iskolákban való tanítással kezdte szolgálatát. Amikor jelentéktelen vidékekre hívták igét hirdetni, minden egyes lehetőséget megragadott. Hűséges volt a kis dolgokban és Isten nagyobb dolgokat bízott rá. „Meg vagyok győződve arról, hogyha nem akartam volna igét hirdetni jelentéktelen falvakban, soha nem adatott volna meg az a kiváltság, hogy ezreknek hirdessem az igét.” – mondta később.

Hogyan gyakorolhatjuk a hűséget?

1. Isten felé.

- ♦ A hűség szorosan összekapcsolódik a hálaadással. Amennyire értékesek számunkra az Istentől kapott ígéretek, annyira fogunk ragaszkodni azokhoz.
- ♦ A hűség csak lemondással és alázattal gyakorolható. Ha saját akaratomat nem rendeljük alá Istennek, semmiképpen nem lehetünk hűségesek.
- ♦ Tartsunk bűnbánatot Isten iránti hűtlenségünk miatt!
- ♦ Imádkozzunk azért, hogy hűségesek lehessünk!

2. Embertársaink felé.

- ♦ Házastársakként emlékeztessük magunkat az Úr előtt tett fogadalmunkra, amiben azt ígértük, hogy hűségesek leszünk, bármilyen körülmény közt.
- ♦ Gyülekezeti tagként emlékezzünk, mit ígértünk Isten színe előtt tagsági fogadalmunkban! Szolgáljunk Istenünknek örömmel!
- ♦ Munkahelyeinken végezzük el a feletteseink által ránk bízott feladatokat! Értékeljük és tiszteljük beosztottainkat!
- ♦ Amikor ígéretek tesztünk, mérlegeljük lehetőségeinket és képességeinket, hogy meg is tudjuk tartani azokat!

„Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégi a Krisztus Jézus napjáig.” (Fil 1,6)

Szelídség

Bár nyolcadik jellemzőként van megemlítve a szelídség, mégis úgy gondolom, hogy a szelídség fontos ismertető jele a keresztyén embernek. Annak alapján állítom ezt, hogy amikor az Úr Jézus a Hegyi Beszédben a keresztyének tulajdonságairól beszélt, akkor az itt felsoroltak közül csak a szelídséget említette. „*Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.*” (Mt 5,5) Egy másik alkalommal pedig azt mondta: „*Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.*” (Mt 11,29) Az Úr Jézus szerint a szelídség olyan jellemvonás, amit Tőle kell megtanulnunk, mert e nélkül nem lehet senki valódi keresztyén.

Először nézzük azt meg, hogy *mit nem jelent* szelídek lenni. Először is nem az a szelíd ember, aki mindenben, mindenkivel egyetért. Nem is az, akit mindenre rá lehet venni. Nem szelíd az sem, aki még akkor sem tiltakozik, ha valamilyen gonosztságot akarnak végrehajtani vele. Az Úr Jézust nem ez jellemezte.

Továbbá a biblikus szelídség nem jelent gerinctelenséget. Nem az a szelíd ember, akinek nincsenek alapelvei, aki nem mer kiállni az igazságért. A gyávaság nem azonos a szelídséggel, bár sokan összetévesztik.

Végül nem jelent langymelegséget. Nem azok a szelídek, akik semmiért sem lelkesülnek, akik mindig olyan halkán beszélnek, hogy érteni sem lehet, amit mondanak. Nem! Semmiképpen nem jelent félnkséget, gyengeséget. A szelíd ember gyöngéd, de nem gyenge.

Most nézzük, mire tanít a Biblia! A szelíd ember elsősorban tudatában van az Istentől való teljes függőségének. Nem véletlenül említi az Úr Jézus a boldogmondásokban a szelídeket a bűneik miatt sírók és az igazságot keresők között. A szelíd ember tudatában van lelki szegénységének, bűneinek, de azt is tudja, kinél nyerhet bűnbocsánatot. Tisztában van azzal, hogy teljes mértékben Isten kegyelmétől függ. Ezért nem bízik önmagában, de teljes bizalommal van az Úr iránt. Tudja, hogy Isten kegyelme mindenre elégséges.

Ebből következően a szelíd ember kiegyensúlyozott, akit nem a körülmények irányítanak. Nem esik kétségbe, ha a körülményei rosszra fordulnak, mert Isten kezébe tette életét, és semmi nem történhet vele az Ő akarata nélkül. Mivel ismeri érdemtelenységét, tudja, hogy semmi

jóra nem érdemes, ezért nem lepődik meg, ha a hitetlenek, gonoszul bánnak vele. Nem fizet a rosszért rosszal. Ebben is követi Krisztus példáját: „*A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre.*” (1Pt 2,23)

A szelíd ember nem áll bosszút önmagáért, de kiáll az igazságért, felszólal a hamisság ellen. Emlékezzetek, hogy az Úr Jézus nem védekezett, amikor kigúnyolták és megostorozták, (Jn 19,9) de Ő maga is ostort fogott, amikor Isten házát és az istentisztelet tisztaságát gyalázták (Jn 2,16). Lehajolt a szükségben lévőkhöz, a megvetettekhez (Jn 5,6, Jn 8,6, Jn 9,1) de kemény szavakkal illette a képmutató farizeusokat és törvénytudókat. (Mt 23,13)

A szelíd ember nem harcol a maga igazáért, de szeretettől indítatva küzd mások jólétéért, mások megmentéséért. Nem erőszakoskodó, de másokról gondoskodik.

Ilyen az igazi szelídség, ami Krisztusra is jellemző volt. Éppen ezért ezt csakis Tőle tanulhatjuk meg. Pontosabban az Ő bennünk levő Lelke munkálhatja ki bennünk.

Mózesről az mondja az Ige, hogy: „... *igen szelíd volt, minden embernél szelídebb.*” (4Móz 12,3) Mózes azonban nem ilyenek született, ifjúkorában magabiztos, heveskedő ember. Úgy gondolta, egymaga is szembenézhet a problémákkal, ezért megölte azt az egyiptomit, aki a zsidó férfit bántalmazta. De heveskedésével csak még több gondot okozott. Mitől lett a heveskedő Mózes a világ legszelídebb embere? Isten 40 éves pusztai oktatásának következményeképpen. Mózes, az apósa nyáját pásztorolva a pusztában, megtanulta a helyes értékrendet (Zsid 11,26). Megtanulta azt, amit a Fáraó udvarában nem: korlátait és felelősségeit. Ez tette őt minden embernél szelídebbé. Hozzá hasonlóan ismerjük el mi is a magunk korlátozottságát, de tartsuk mindig szem előtt Isten korlátlan hatalmát! Ne akarjuk mindenáron megvédeni önmagunkat, de bízunk Isten igazságszolgáltatásában!

Sok más példát lehetne felhozni a Szentírásból, de a mi legfőbb példaképünk az Úr Jézus Krisztus. Ha nyugalmat szeretnél a lelkednek, akkor meg kell tanulnod Tőle szelídeknek és alázatosnak lenni! (Mt 11,29) Ha boldog szeretnél lenni, szintén szelídségre van szükséged. (Mt 5,5) Szelídek csak úgy lehetünk, ha megtanulunk Isten céljaira tekinteni, és teljesen rábízunk magunkat. Ezt kívánom mindnyájatoknak, akik e sorokat olvastátok. Ámen.

Mértékletesség

A Lélek gyümölcsének utoljára említett, de nem kevésbé fontos gyümölcsszeméhez érkeztünk, a *mértékletességhez*. Ez a Szentlélek gyümölcseként a hívó életében egyazon *gyémánt* kilencedik, csiszolt oldala, ami másképp törí bár a fényt, mint a többi oldal, de egyazon gyémánt része, összetartozik a szeretettel, örömmel, békességgel stb. A mértékletesség (az újfordítású Biblia szerint: önmegtartóztatás) kifejezetten itt, az *emberi vágyaink fölötti uralkodás* ajándékát jelenti, azt az embert jellemzi, aki *hatalmában tudja tartani önmagát*.

Mielőtt bárki is azt gondolná, hogy erre képes a saját erejéből, tudnia kell, hogy Isten Lelkének közbeavatkozása szükséges ahhoz, hogy megvalósulhasson az életében.

Másfelől megjegyzendő, hogy bár a mértékletesség a Szentlélek Isten ajándéka, mégis valahogy úgy kell viszonyulnunk hozzá, mint az izraelitáknak az Ígélet földjéhez. Isten megígérte, hogy nekik ajándékozza azt, de mégis faluról-falura, városról-városra kellett elfoglalniuk. Hasonlóan, a vágyaink kordában tartása naponként a kereszt felvételét jelenti. A gonosz természet hajlamaival való küzdelem szakadatlan elfoglaltság. Ezért az önuralom nem pillanatnyi felbuzdulás, hanem életformává alakult hozzáállás. Egy Bibliából vett példára figyeljünk, melyben a területfoglalásról tanulhatunk: az *önmegtartóztatásról*.

Pál az 1Kor 9,24-27. részben mond el egy illusztrációt: a 25. vers a versenyben résztvevőket (futót, birkózót) a görög *agónidzomájjal* – ez összecseng a mi *agónia* szavunk szótövével – jelöli, mint az olimpiai játékok (*agónész*) résztvevőit. Aki részt vesz ebben a versenyben, az haláltusát vív a pályán. Az ilyen ember *„maga túrtető”*. A keresztyén is a haláltusáját vívja, ám ő a romolhatatlan koronáért szalad, hogy minél hamarabb elérhesse, és a cél elérése érdekében háttérbe szorítja a saját testiségét. A 27. versben félreérthetetlenül fogalmaz: *„megsanyargatom testemet és szolgálóvá teszem”*. Az apostol kívánságai kordában vannak tartva. Amint az atléták is odafigyeltek étkezésükre, a pihenésükre, az edzésre, a felkészülésre, mindent alávetettek a célkitűzésnek. Céljuk a győzelem, a pódiumra állás, a megjutalmazás, amiért alárendelték érzéki vágyaikat. A keresztyéneket felszólítja Isten Igéje, hogy pontosan határozzák meg azokat a területeket, amikre nemet kell mondaniuk. Az apostol azt mondja, hogy *„megsanyargatja”* magát. A görögben használt szó ezt is kifejezi: va-

lakinek arcába vágni, kínozni. Óemberével teszi ezt az apostol, mert ha nem tenné, „alkalmatlanná” (görögben: visszavetetté, hasznavehetetlenné) válna.

Megemlíthetjük, hogy nemcsak a keresztyén tud nemet mondani, hanem a világiasságnak élő ember is tud megtartóztató lenni (lásd a példabeli görög olimpikonokat). Vajon mi a különbség a keresztyén mértékletesség és az evilági önkontroll között? A válasz abban rejlik, hogy ki fogja a győzelemért kapni a babért, a dicsőséget, az elismerést. Krisztus vagy Én? Óriási a kettő között a különbség.

Harcolnunk kell tehát a test helytelen kívánságaival. De ez még nem elég, specifikus területeket kell megnevezni, melyeken valóban tanúsíthatunk mértékletességet. A világiasság ajánlatdömpingje szinte ellenállhatatlan. Azzal, hogy: *’neked jár’, ’megérdemled’, ’élni sem lehet, vagy nem érdemes anélkül, amit kínálunk’, az egyszerű és köznapi dolgok – evés, ivás, alvás, beszéd, öltözködés, munka(idő), pénzhalmozás, vásárlás, szórakozás, lakás, eszközök, álmok stb. – ’életcél’ kategóriába avanszálódnak. Így degradálnak minket mohó, telhetetlen, falánk, kapzsi, sóvárgó, korlátokat nem ismerő kívánságrabokká.*

Figyelmeztet az evangélium: *„De a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az igét, és gyümölcstelen lesz.”* (Mk 4,19) Életünknek fegyelmeztetnek kell lennie, különben az ige-hallgatás meddő. Kérjük Istent hangosan, adja nekünk a kegyelmét, hogy fékezzük, uraljuk a mi vágyainkat!

Hogyan tudjuk legyőzni végzetes vágyainkat? Válaszként Pál ezt írja: *„Ezért fáradozom én is és küzdök (agónidzomáj) az Ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem.”* (Kol 1,29) Számára a mértékletességben és minden más területen Krisztus jelenti az erőforrást, mert azt az Ő ereje munkálja. A mértékletesség összeférhetetlen a vágydiktálta, média sugalmazta életvitellel. Ezzel szembe kell nézni. Egy internetes értelmező szótárban is próbáltam megkeresni, de nem volt találat rá. Nem ismerte az önuralom szót sem. Archaikumma lett, ósdi csökevényességgé? Vajon Krisztushoz tartozók ismerik a mértékletességet, önuralmat, vagy legalább *’fejlesztés alatt’* állnak ők is (ahogy remélem, ez a honlap is)?

Kérem Istent, könyörüljön a gyermekeimre, hogy újracsiszolják gyémántjuk ezen oldalát is, kiemelve az enyészetből a vágyaik fölött való uralmat.

Kérdések,

AMELYEKET ÉRDEMES FELTENNI

Egyszer, amikor Isten népe nem törődött a Vele való kapcsolat ápolásával, az ÚR megfeddte őket Aggeus prófétán keresztül. Kinyilatkoztatta, hogy „Gondoljátok meg jól a ti útaitokat!” (Agg 1,5), sürgetve őket arra, hogy reagáljanak néhány velük történő dologra, és mérjék fel valóságukat annak fényében, amit Isten mondott nekik.

Még azoknak is meg kell időnként állniuk egy pillanatra, akik a leghűségesebbek Istenhez, hogy elgondolkozzanak életük irányán. Olyan egyszerű egyik mozgalmas hétről a másikra átlépni anélkül, hogy egyszer is megállnánk és megfontolnánk, hogy hová tartunk, és hogy hová kellene eljutnunk.

Az új év kezdete ideális alkalom a megállásra, a körülnézésre, és annak megállapítására, hogy merre haladunk. Van itt ehhez néhány kérdés, melyet érdemes imában feltenni Isten jelenlétében.

1. Mi az, amit megtehetnél ebben az évben, ami örömet okoz Istennek?
2. Mi az a leghetetlenebb kérésed, amivel Istenhez fogsz fordulni?
3. Mi a legfontosabb dolog, amit megtehetsz a családi életed javítása érdekében?
4. Melyik lelki területen szeretnél a legnagyobb fejlődést elérni, és mit fogsz tenni ezért?
5. Mire pazarolod a legtöbb időt az életedből, mit akarsz ellene tenni?
6. Mivel tudnád erősíteni a gyülekezetet?
7. Kinek a megtéréséért fogsz a leglelkesebben imádkozni?
8. Milyen lehetőségeid vannak az előtted álló év jobbá tételére Isten kegyelméből?
9. Mit tehetsz azért, hogy javuljon az imaéleted?
10. Tervezel-e olyan dolgot, melynek hosszú távú – tíz évig vagy akár az örökkévalóságig ható – következményei lehetnek?

E tíz kérdést követi még itt huszonegy, ami segíthet „meggondolni az útaidat”. Végiggondolhatod egyszerre, vagy naponta elmélkedhetsz egy-egy kérdéson.

11. Mi a legfontosabb döntés, amelyet meg kell hoznod ebben az évben?
12. Életed mely területe igényel leginkább egyszerűsítést, és hogy tudod azt végrehajtani?
13. Milyen új szokást szeretnél felvenni?

14. Melyik lesz a legnagyobb nehézséged, mellyel szembe kell nézned ebben az évben?
15. Kit akarsz leginkább bátorítani?
16. Mi lesz a legfontosabb pénzügyi célkitűzésed, milyen lépést tehetsz az elérésére?
17. Mivel tudod javítani a munkád minőségét?
18. Milyen módon lehetsz a lelkészed segítségére?
19. Mivel tudnád gazdagítani gyermekeid, unokáid lelki életét?
20. Milyen keresztyén könyvet szeretnél legközelebb elolvasni?
21. Mi miatt bánkódsz legjobban az elmúlt évből, illetve mit tehetsz érte az idén?
22. Isten mely áldását kívánod leginkább keresni?
23. Életed mely területén van a legnagyobb szükség növekedésre, mit tudsz tenni érte?
24. Mi a legfontosabb utazás, amit idén tervezel?
25. Milyen készséget akarsz elsajátítani, fejleszteni?
26. Milyen szükségre vagy szolgálatra különítesz el nagyobb adományt?
27. Hogyan tudnád jobban kihasználni az utazással eltöltött időt?
28. Melyik bibliai tanítást szeretnéd mélyebben megérteni, hogy fogsz hozzá?
29. Milyen tanácsot adhatnának neked a téged legjobban ismerők? Megfogadnád-e?
30. Milyen új dolgokat akarsz megvásárolni idén?
31. Van-e még olyan területe az életednek, amely változtatásra szorul? Mit teszel ez ügyben?

E kérdések értéke sok esetben nem mélységben van, hanem abban van, hogy egy problémára vagy egy kötelezettségre fókuszálnak. Például ha csak meghatározod, hogy kit szeretnél leginkább bátorítani ebben az évben, akkor nagyobb valószínűséggel meg fogod ezt tenni, mintha meg sem fontoltad volna a kérdést.

Ha hasznosnak találod ezeket a kérdéseket, kiteheted őket valahová – határidőnaplóba, falitáblára stb. –, hogy rendszeresebben átnézhesd.

Mérjük fel az életünket, készítsünk terveket, tűzzünk ki célokat, és éljük ezt az évet biblikus igyekezettel, de emlékezzünk a Királyunktól való függésünkre, mert Ő ezt mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5)

Fordította: Somogyi Gergely

Az ateizmus pszichológiája

.....
SIKÓ MIHÁLY

Az emberi társadalom alapvetően kétféle emberre osztható. Az egyik hisz, a másik nem hisz egy személyes Isten létezésében. Idegen kifejezéssel az előbbit teistának, az utóbbit ateistának nevezzük. Vannak, akik harciasan képviselik álláspontjukat Isten nemlétét illetően; de sokkal nagyobb azok száma, akik szavakban nem, életmódjukkal viszont annál inkább tagadják létezését, számukra ugyanis Isten gyakorlatilag nem létezik. Az ateizmus nem újkeletű gondolkodásmód, hiszen Dávid már kb. háromezer évvel ezelőtt írt róla az egyik zsoltárban: „...Az t mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten...” (Zsolt 14,1) Vajon miért és hogyan enged meg a Biblia, Isten Szava ilyen erős hangvételt? Miért nevezi az ateistákat balgatagoknak, vagyis bolondoknak? A választ erre a kérdésre Pál apostolnak a Rómaiakhoz írt levelének első fejezetében találjuk. „Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette nekik: Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek.” (Róm 1,19-20) Ezen két igevers értelmében minden ember tudhatja, hogy Isten létezik, mert kijelentette magát a teremtett világban. Gondoljunk csak a természet csodáira! A hihetetlenül változatos állat- és növényvilágra, a bámulatos geológiai képződményekre, az elképesztő mélységekre és magasságokra, az emberi test bonyolultságára, a születés csodájára, a csillagos ég és az univerzum befoghatatlanságára... és még sorolhatnám. Mégis mit tett és tesz az emberiség ahelyett, hogy hódolna Teremtője előtt? Így folytatja a Római levél: „Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett. Magokat bölcseneknek vallván, balgatagokká lettek; És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek

és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával.” (Róm 1,21-23)

Ha viszont egy ateista is tudja a szíve mélyén, hogy Isten létezik, miért tagadja mégis az Ő létezését? Miért törekszik mindenáron arra, hogy megrabolja Isten dicsőségét és akármilyen másnak adja azt? Vagy kérdezhetnénk másképpen is: ha Isten létezik, miért léteznek ateisták? Hiszen azzal is tisztában lehetnek/lehetnének, hogy tagadásukkal vagy közömbösségükkel és kételkedésükkel nem tudják Istent nem létezővé tenni. Erre a kérdésre is a Róma 1-ben kapunk választ. Pál apostol a 18. versben arról ír, hogy az emberek feltartóztatják Isten igazságát az ő hitetlenségükkel, istentelenségükkel és gonoszságukkal. Vagyis azért választják az Isten tagadását, mert nem olyanok, mint Isten. Azért tagadják az Ő létezését, mert számukra Isten nem szimpatikus. Mindaz, amit Isten jelent, az számukra taszító. Szuverén, vagyis független és abszolút szabadsággal bír, ők nem, noha szeretnék, ha így lenne. Ő szent, az emberek bűnösök. Isten mindentudó és nem felejt, tehát viselt dolgaikat is látja. Isten jobb, hatalmasabb, bölcsőbb, tisztább, mint ők. Az iskolában is könnyen meggyűlöltük azt a diákot, aki szinte mindenben kiváló, és sokkal jobb volt, mint mi. Isten mindenben kiválóbb, mint mi, ráadásul, ha Ő létezik, számon fog kérni bennünket. Miért akarnánk tehát, hogy létezzen? Sőt, minden okunk megvan rá, hogy tagadjuk létezését. Nem azért nem hisznek tehát Istenben, mert nincs erre vonatkozóan elég bizonyíték, vagy nem tudják értelmezni a bizonyítékokat, hanem azért, mert ők úgy érzik, számukra jobb lenne, ha Isten nem létezne. Noha tudják az igazságot Isten létezésével kapcsolatosan, ezt az igazságot feltartóztatják, vagyis elfojtják szívükben, sőt felcserélik egy hazugsággal, mint pl. a darwini evolúció tanával.

Mindezek után láthatjuk, hogy Isten létezésének a kérdése nem egy intellektuális, hanem sokkal in-

kább erkölcsi és pszichológiai kérdés. Aki tagadja ezt a tényt, vagy úgy él, mintha Isten nem létezne, valójában *nem akarja*, hogy Ő létezzon, mert ez komoly következményekkel jár. „Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják.” (Róm 1,18) Ezzel Pál apostol azt akarja mondani, hogy Isten dühös amiatt, hogy az emberek figyelmen kívül hagyják, sőt elfojtják magukban a nyilvánvaló igazságot Vele kapcsolatosan. De nemcsak dühös, hanem meg is bünteti őket emiatt. Hagyja, hogy okoskodásaikban hiábavalókká legyenek és balgatag szívük megsötétedjen, illetve átadja őket mindenféle tisztátalan kívánságuknak, amelynek következménye egy olyan erkölcsi romlás, amelyet már az ateisták sem szeretnek, illetve amelyről egy bőséges felsorolást találunk a Róm 1,28-32-ben: „*És amiképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképen oda adta őket az Isten méltatlan gondolkodásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek. Akik teljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonosszággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakvák irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel. Súsárlók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleinek engedetlenek. Balgatagok, öszszeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. Kik jóllehet az Isten végzését ismerik, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az akképen cselekvőkkel egyet is értenek*”. A Biblia szerint ez mind-mind az ateizmus következménye.

Kedves Olvasó! Talán téged is érint ez a téma; ezért hadd hívjam fel a figyelmedet arra, hogy Isten kijelentette magát neked is! Mind a teremtett világ, mind a benned levő lelkiismeret az Ő létezését teszi nyilvánvalóvá számodra, és talán nem azért nem hiszel Benne – vagy élsz úgy, mintha nem lenne – mert tudatlan vagy, hanem azért, mert nem tudod elviselni azt a gondolatot, hogy Valaki fölötted áll, és ráadásul ez a Valaki szent, gyűlöli a bűnt, igazságos és változhatatlan Isten. De ez az Isten úgy is kijelentette magát, mint aki kegyelmes és irgalmas, aki kész megbocsátani azoknak is, akik Őt levegőnek nézték hosszú éveken keresztül. Isten kész megbékülni veled, kész visszavonni haragját és kész megbocsátani neked. Mindezt onnan tudjuk, hogy elküldte Fiát, Jézus Krisztust, Aki által van visszavezető út az élő és szent Istenhez. Ne tagadd továbbra is a nyilvánvaló igazságot, hanem keresd Istent, amíg megtalálható, közeledj Hozzá, amíg közel van!

AZ IMÁDSÁG – CSODÁLATOS!

„... *őbenne van bátorságunk és szabad utunk bizodalommal a benne való hit által.*” (Ef 3,12)

Egy bibliatanító írja: „Olvastam egy érdekes könyvet, amit egy hitetlen írt, aki megpróbálta »elintézni« a keresztyén hitet. Hitetlensége ellenére úgy találtam, hogy valamit igen jól látott meg az imádságra vonatkozóan. Ő úgy nevezte, hogy »a legelképzeltetlenebb önhittség az emberiség történelmében«, és azzal érvelt, hogy ha a General Motorsnál dolgoznál alacsony besztásban, és a főnökkel szeretnél találkozni, erre a legtávolabbi esélyed sem lenne... Gondold csak el! Mi lenne, ha egy állampolgár az Egyesült Államok elnökével próbálna beszélni? Elgondoltam, ha megpróbálnám felhívni azért, hogy lássam mi történne, valószínűleg valaki asszisztensének a titkárnőjével beszélnék, de nem valószínű, hogy az elnökkel... »Tehát« – mondja az én szkeptikus barátom a könyvében – »micsoda elképzeltetlen beképzeltség azt feltételezni, hogy bármelyik pillanatban beszélhetünk az egész mindenség nagyfőnökével«. Valóban, az imádság gondolata hihetetlen önteltség lenne... ha nem lenne igaz. De az... és a kegyelmes Isten részéről a leghihetlenebb leereszkedés. Valószínűleg soha nem beszélhetnél a világ magas pozíciót betöltő embereivel, de az univerzum legmagasabb helyén lévő személy – »az egész mindenség nagyfőnöke« – türelmesen vár, hogy meghallgassa, amit mondani akarsz. „Szabadon és félelem nélkül jöhetünk Istenhez... a Krisztusban való hit által.” (Ef 3,12). Szerinted ez nem csodálatos? Ma és minden napodon rendelkez az imádság nagyszerű kiváltságával. Beszélhetsz a Főnökkel, elmondhatod Neki aggodalmaidat és gondjaidat, megoszthatod Vele győzelmeidet és örömeidet – és Neki mindig van arra ideje, hogy meghallgasson.” Az imádság – csodálatos!

Fordította: André Viktória

„Meghallgattalak téged a
mennydörgés rejtekében.”

(ZSOLT 81,8)

Zólya Ibolya

BIZONYÁGTÉTEL

A címben említett igevers sokatmondó volt számomra életem egy nagyon emlékezetes eseményekor. Mivel Isten arra bátorít, hogy másoknak is mondjuk el életünkben elvégzett hatalmas cselekedeteit, szabadításait, ezáltal dicsérve Őt, („Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az Ő cselekedetét” Jób 36,24) az alábbi sorokkal én is ezt szeretném tenni. Amolyan kőrakásnak szánom, amely mellett elhaladva emlékezhetek Isten szabadítására, irántunk való nagy kegyelmére, a Tőle kapott ajándékokra.

Amikor az orvosom titokzatos módon átadott kolléganőjének terhességem 38. hetében, nem értettük miért történhetett ez. Az új orvosnő még inkább a császármetszés választására bátorított, felsorakoztatva előttünk a természetes ikerszülés minden veszélyét. Hazafelé utazva férjem és én is csendbe burkolózva gondolkodtunk. Nem értettem mi történt az orvosommal, aki mindeddig vállalta, hogy levezeti a szülést. Veszélyeztetett terhesként havonta jártunk hozzá vizsgálatra. Szinte nem hittem el, hogy a szüléshez ilyen közeli időpontban, ennyire nem egyenes módon bocsátott el. Alig sikerült elhessegetni magamtól ezeket a gondolatokat, amikor egy újabb, a jövővel kapcsolatos kérdéskör kezdett el pörögni fejemben: „Hogyan tovább? Hol fogok szülni? Egyáltalán mikor? Hisz ikreket hordva szívem alatt bármikor beindulhat a szülés. Mi a helyes ilyen helyzetben? Bízni Isten szuverenitásában, és várni, míg beindulnak a fájdalmak, majd elindulni a kórházba, és lesz, ami lesz? De ha mi is száz százalékban felelősök vagyunk, akkor milyen feladatunk van ebben a helyzetben?” Közben hazaérkeztünk. Felvonszoltam magam a hálószobánkba, és kértem az Urat: ezekben a percekben is vegyen szárnyai alá, mint már olyan sokszor tette. Szeretek oda rejtőzni, amikor jönnek

a próbák. Ott biztonságban érzem magam. Férjem is feljött, és együtt kértük Teremtőnk vezetését és tanácsát, mielőtt megbeszéltük volna, hogy mit is fogunk tenni ezután. Isten mindezek közt ott volt... Rejtőzve volt ott, de tudott dolgainkról, és meghallgatta kéréseinket. Sőt, apró részletekbe menően hallgatta meg, és minden kéréseinket felülmúlva teljesítette kívánságainkat.

Már aznap megfogalmazódott bennünk, hogy utazni kellene, és minél előbb, mert az idő elég szorosra volt szabva. Egy ismerős anyukát hívtam fel tanácsért, akinek szintén ikrei vannak. Jónak láttuk az általa ajánlott úton indulni. Izgalommal vártuk a Misszió tanácsát és válaszát. Miután a Misszió is helyesnek látta a megoldást, amelyen gondolkodtunk, felhívtuk az ismerősöm által ajánlott orvosnőt. Elvállalt, és két nap múlva már utaznunk kellett. Az utazás mókás volt, hisz a kátyúsabb utakon alig negyvennel sétakocsikáztunk, a hatalmas pocakom miatt.

Az orvos tanácsára néhány napot bent kellett feködnöm a kórházban különböző vizsgálatok elvégzése miatt. Az ultrahangos vizsgálat során úgy találták, hogy a bal oldalt fekvő babának petefészekcisztája van. Mivel a májfunkciós eredményeim nem voltak a legjobbak, a néhány napból két hét lett: azaz a szülésig voltam bent. A kórházban a türelmetlenségemen kívül nem volt különösebb gondom. Nagyon jók voltak a körülmények, felújított kórterem zuhanyzóval, hűtővel. Ám a türelmetlenségem épp elég volt ahhoz, hogy nap, mint nap felvegyem a harcot vele, és hogy el tudjam fogadni ezt a helyzetet és a szülést, s az azzal járó ezeregy kérdést Isten kezébe tegyem. Most utólag látom, mennyire kiváltság volt a szülés előtti kórházban eltöltött két hét. Fizikailag kipihenhettem magam, ugyanakkor lelkem is feltöltekezhetett Isten Igéjé-

vel. Közben készülgettem a kis jövevények fogadására, olvasgatva a velük kapcsolatos hasznos tudnivalókat. Minden nap gyönyörű napsütéses időben sétálhattam a kórház ibolyáktól illatozó parkjában. Hálás voltam a gyakran látogató testvérekért, rokonokért, ismerősökért.

Már egy évesek elmúltak a lányok. Csodálom Isten munkáját, amikor rájuk nézek. Milyen ajándék maga az, hogy létezhetnek. Amikor terhességem nyolcadik hetében, egy éjszaka magas lázzal vitt be férjem a szomszédos város sürgősségi osztályára, élesen hasított belém a tudat, hogy elveszíthetem őket, vagy épp a láz terratogén hatása miatt sérülhetnek az akkor fejlődésben levő szervek. Amikor férjem hazamenetel előtt elbúcsúzott, kértem tőle valami olvasnivalót. A Keskeny Út akkori száma volt nála, a címdalton az alábbi című cikkel: „A próbák célja”. Elmosolyodtam. Isten tanítani akar. A kórházba való befekvésem után néhány nappal az ultrahangos vizsgálat során az orvos megállapította, hogy egyik magzat elhalófélben van. Olyan nagyon rá voltam utalva Isten segítségére, mert, mint már oly sokszor, most is elvezetett arra az állapotra, hogy megláthassam gyarló emberi voltom, erőtlenségem. Első reakcióként ijesztőbbnél ijesztőbb gondolatok cikáztak a fejemben. Látszólag a zöldbe burkolózott, kötelességüket végző emberek kezében voltam. Rendeznem kellett gondolataim, hogy ismét megkapaszkodhassak abban a biztos tudatban, hogy Isten ura a helyzetemnek, még ennek a helyzetemnek is. Ugyanakkor Ő képes csodát tenni. Kinyitottam a Bibliát, és olvastam Isten nyugtató szavait:

„Bizony, Te alkottad veséimet, Te takargattál engem anyám méhében. ... Nem volt elrejtve Előtted az én csontom, amikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták Szemeid az én alakatlan testemet és könyvedbe ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak, holott egy sem volt még meg közülük.”
(Zsolt 139,13.15.16)

Két héttel később, amikor vérzés miatt kerültem újra kórházba, egy éjszakát töltöttem el kétértelmű közt, hogy vajon elveszítettem-e őket – és e mennydörgés rejtekében is ott volt az Úr. Akkor az elmémbe kavargó gondolatok közt nehéz volt ebbe a biztos tudatba kapaszkodnom. A kórterem-

ben sötétség és csend volt, hisz éjszaka feküdtem be, és már mindenki aludt. Pislákoló hittel, gyűrötten nyúltam Bibliámhoz, és hálát adtam Istennek, amiért ebben a helyzetben is kérhettem, hogy szóljon hozzám. Kikerestem azokat az igehelyeket, amelyekben Krisztus gyógyításairól, halottak feltámasztásáról olvashatunk. Akkor erre volt szükségem. A szolgálatban levő szakorvos nem jött be, noha akkor tőle vártam volna első kézből a segítséget, a megnyugtató szavakat. Isten azonban sokkal jobb megnyugtatóról gondoskodott: személyesen a Teremtőm vigasztalt, és bátorított. Letettem a Bibliám, és Isten kezébe téve magzatainkat, elaludtam. Másnap, amikor a nővér ultrahangos vizsgálatra küldött, szívem elszorult. Vajon mi van a magzatokkal? És mielőtt a gondolatok elkaptak volna, az Úr ismét szárnyai alá rejtett. Oltalmat találtam nála, és elindultam. Néhány perccel később pattanásig feszülő idegekkel vártam a nyugodt – vagy még az éjszakai szolgálatosságot ki nem pihenő – orvos válaszát, s ha nem félttem volna a választól, már rég rákérdeztem volna, hogy mondja el, mit lát. „Nos,” – szólalt meg végre – „ez az egyik magzat szívhangja”. Ezután ismét számomra végtelennek tűnő csend következett. Hallgattam kis szíve kalapálását, s közben az enyém is egyre hevesebben vert. „És ez a másiké.” Felém fordította a képernyőt és láthattam a 10 hetes apró magzatokat, amint hevesen ide-oda ficáncoltak, úszkáltak a magzatvízben. „Mindkettő él! Köszönöm Istenem!” – sutogtam. Közben megérkezett a férjem, és együtt adhattunk hálát, amiért Isten újból kegyelmében részesített. „Megpróbáltalak téged a versengések vizeinél, meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekében.”

Az ezt követő hat hónapban fokozottan figyelni kellett magamra. Folyamatosan szedtem a méherősítő tablettákat, és naponta többször is pihennem kellett, autóban utaznom is tilos volt. Továbbra is harcoltam a magas láz következményeitől való félelemmel.

E próbák által Isten megerősített és közelebb vont magához, szükségem volt támogatására, kegyelmére, szeretetére, amikor az előttem álló ismeretlen út félelmei kerítették hatalmukba. Különös ajándékként adta a szülés előtti kórházban eltöltött heteket. Bár sajnáltam, hogy 350 km-re férjemtől lehetetlenné vált, hogy közösen éljük meg gyermekeink születésének élményét, Isten azonban ismét megszegyenített. Mint egy kirakósjáték darabjai, úgy illettek ösz-

sze az ezután történő egyre felgyorsuló eseményso-rozatok. Gondosan tervezte el mennyei Atyánk még a legapróbb részleteket is.

Társam 15-én reggel készült indulni hozzám, 14-én éjszaka egy órakor azonban elfojt a magzatvíz. Én pedig azonnal értesítettem őt és már indult is a mintegy hatórás útra. Közölték velem, hogy az egyetlen apás vajúdó már foglalt, tehát nem lehet mellettem a férjem, még akkor sem, ha idejében megérkezik. Közben végignézttem egy asszonyka hosszas vajúadását és szülését. Elsírtam magam, amikor már karjaiban tarthatta csecsemőjét. Gondosan betettem egy zseb-kendőt a szülészeten kapott rongyos fehér ingembe, legyen kéznél majd, amikor az én gyermekeimet ölelhetem először magamhoz. Teltek az órák... „Próbáljon aludni, nehéz nap vár magára. Szüksége lesz arra, hogy pihent legyen, és erőt gyűjtsön.” – mondta a vidám, fiatal szülésznő. Aludni? Még lazítani sem tudtam. Folyamatosan ostromoltam Istent kéréseimmel, és igyekeztem „prédikálni” magamnak: „Igen, a szülés rendkívül fájdalmas volta büntetés Istentől számunkra, ám Isten gyermeke vagyok, Ő lesz velem, ígérete szerint mellettem lesz.” Kinyitottam a Bibliám és bátorításképp elolvastam újra a 71. zsoltár 6. versét „*Reád támaszkodom születésem óta, anyámnak méhéből Te vontál ki engem.*” Közben az apás vajúdó különös módon felszabadult. Miután beköltöztem új szobámba, elnyújtóztam az ágyon. Noha még kora reggel volt, a nap sugarai már megvilágították a kis helyiséget. A nyitott ablakon át vidám madárcsicsergés hallatszott, és friss levegő áradt be. Hirtelen minden izgalmam elszállt, hálás voltam Istennek mindazért, amivel már ilyen kora reggel megajándékozott. Néhány perc múlva megérkezett a társam is. Jót mulattunk egymás ruháján. Férjemnek jó pár számmal kisebb méretű, halványzöld, pizsamászerű öltözete volt. Nekem meg egy térdig érő, hatalmas fehér, itt-ott szakadt ingem. Néhány perc elteltével már nem törődtem sem a napsugarakkal, sem a madárdallal. Az egyre gyakoribb és erősödő fájdalmak során először a bűneset jutott eszembe. Hát ennyire súlyos a bűn Isten szemében – gyakran hajlamos vagyok megfélekedezni arról, hogy személyes bűneimmel tulajdonképpen mit is követtem el Teremtőm ellen.

Két héttel később,
amikor újra kórházba
kerültem, egy éjszakát
töltöttem el kétségek
közt, hogy vajon
elveszítettem-e őket
– és e mennydörgés
rejtekeiben is ott volt az
Úr.

„Ez a nap a maguké.” – szólt mosolyogva a dok-tornő, miközben bejött, és leült az ágyam szélére. Közben újabb fájdalomhullám érkezett. „Tudja,” – magyarázta férjemnek – „azt mondják, hogy a szülé-si fájdalomhoz fogható nincs, talán még a vesekrízis hasonlít hozzá.”

„...az asszony megcsalattatva bűnbe esett: mind-azáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha meg-maradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel. (1Tim 2,14-15) „...mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, megtartatik a gyermekszüléskor” ismételttem magamban a fájdalom közt, férjem kezét szorítva. A fájdalommentes percekben hálát adtam Istennek bátorító Igéjéért, és férjem szerető támogatásáért. Délben az újabb méhnyakvizsgálatkor – miután úgy találta a dok-tornő, hogy elindítható a szülés – hirtelen több ember özönlött be a szülőszobába. Nem tudtam bátorító-e vagy inkább riasztó ez számomra. Első kislányunk megszületése egy órába telt, nekem viszont végtelenségnek tűnt. Miközben hallgattam az orvos utasításait, férjem szava-it, hirtelen még szólt hozzám Valaki. „Meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekeiben” – és ez az igevers végigkísérte a lányok születését. Csak utólag értettem, miért pont ez, és csak

ez az igevers jutott eszembe újra meg újra.

Mikor karjaimban tarthattam első gyermekün-ket, majd öt perccel később láthattam futólag a má-sodikat is, nem voltak könnyeim, amint azt maga-mat ismerve vártam volna. Néztem a két kis életet és csodáltam Isten szeretetét, mivel a gyermekszülés fájdalmában annyi eszközzel bátorított és erősített. Csodáltam hatalmát, látva a két apró, gondosan megformált teremtményt. Csodáltam kegyelmét, amiért érdemtelenül bánt velünk ismét, és megtar-totta úgy babák, mint az én életem.

Néhány órával később, miután újra találkozhat-tam néhány percre az inkubátorból kivett kislánya-immal, fáradtan, ám boldogan nyúltam el az ágyon. Valahogy úgy éreztem, életem egy fejezetének vége, amely harcainak hevében elmondott imák meghall-gatásra találtak. Hálás voltam, és nem gondolkodva életem következő fejezetén, ismét Isten szárnyai alá rejtőzve elaludtam.

Tétlen kezek:

néhány puritán tanács a munkanélkülieknek

Amy Henry

Steve Lee (Denver, Colorado) jól ismeri a reménytelenséget, amit a munkanélküliség hoz. Bár egy éve bocsátották el gyógyszer-kereskedői állásából, állítja, a depresszió munkanélküliségének csak néhány hónapját jellemezte. „Csak arra tudtam gondolni, milyen rossz a gazdaság, és mennyire valószínűtlen, hogy kapok egy ugyanolyan jó munkát, mint az előző volt” – mondja. Az olyan ötletek, mint *kezdj el tanulni*, és *próbálj meg bizakodó maradni* virtuális tanácsokként fakón hangzanak a 15 millió jelenleg munkanélküli embernek, akik combig járnak a munkanélküliségben, és azon tűnődnek, hová fordulhatnának praktikus tanácsért.

A bátorítás jöhet egy nem várt helyről: a puritánoktól. A gyakran félreértett és állandóan ócsárolt, kezdetben a vallási üldöztetés, majd a kezdetleges körülmények által megpróbált puritánok nem régi-módi szörszálhasogató ünnepontókként kerültek be modern történelemkönyvekbe, hanem állhatatos és elszánt emberekként. Pusztán szükségből kifejlesztették a történelem legpontosabban körülhatárolt és legjobban elismert munka-etikáját. Ha bárki, akkor ők tudtak egy-két trükköt, hogyan lehet túlélni a nehéz időkben.

A puritánok (nem meglepően) úgy tekintettek a munkára, mint amiben Isten megdicsőül. A Westminsteri Kiskaté kimondja: „az ember legfőbb célja az, hogy Istent dicsőítse, és Őbenne örökké gyönyörködjön”. A puritánok ez alapján éltek, és hitték, hogy egész életük, beleértve munkájukat is, Istené, és mint ilyen, célja és értelme van. A nehézséget nem

a bukás jelének tekintették, hanem útnak a növekedéshez és az érettséghez. Ez egy olyan gondolkodásmód, mely megőrizte őket a manapság jellemző, munkához kapcsolódó kétségbeeséstől.

Luther Márton, a reformátor, akire sok puritán teológiai tanítás visszavezethető, a hivatásra vonatkozó tételében azt tanította, hogy Isten minden egyes embert elhívott egy foglalkozásra. A puritánok a hivatást nem személytelennek és véletlenszerűnek látták, hanem a személyes és szerető Istentől jövőnek, aki minden egyes személyt felruházott veleszületett tehetségekkel és vággyal egy konkrét hivatásra. Ez a gondolat tovább mélyítette a puritánok céltudatoságát, megerősítve őket ezzel a nehéz időkben.

Ahogy a modern munkát is felosztjuk szellemi és fizikai foglalkozások szerint, a XVII. századi hagyomány is megkülönböztetett szent (lelkész) és világi foglalkozásokat (mint a paraszti munka vagy a kovácsmesterség). A puritánok azonban visszautasították az ilyen jellegű különbségtételt. Tartva magukat a Prédikátor 9,10 felszólításához – „Valamit hatalmában van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed” – szentesítettek minden közönséges munkát abban a hitben, hogy akármilyen alacsonyrendű is, ha Isten dicsőségére végzik, akkor az jó. Krisztus Maga „sem szégyellt dolgozni, sőt, mi több, elég egyszerű foglalkozást űzött” – mondja a puritán Hugh Latimer. A parasztnak az ekéje lett az oltára, a szántás egy szent és értékes szolgálat Istennek. Ez arra emlékezteti a munkanélkülit, hogy az átmenetileg alacsonyabb fizetés vagy pozíció nem egyenlő a bukással.

Jóval a terapeuták és pályaválasztási tanácsadók ideje előtt a puritánok megtanulták, hogyan előzzék meg a depressziót. Az ördög műhelyének tartva megvetették a semmittevést, mely tétlenségbe süllyeszti a testet. Luther ennek ellenkezőjét pártolta, a szorgalmas életet, mondván, „Isten nem azt akarja tőlem, hogy otthon üljek vagy ténferegjek, Istenre bízom a dolgokat, és várjak, amíg a sült galamb a számba repül.” Jóval az endorfinok felfedezését megelőzően a puritánok tudták, hogy a mozgás és a test fizikai munkával való kifárasztása (még akkor is, ha azért nem jár pénz, pl.: kerítésfestés, vagy rendrakás a garázsban) biztos szer az ellenséges mentális betegségekkel szemben.

A puritanizmus félremagyarázott viktoriánus koncepciójával szemben – melyet C. S. Lewis így nevez: „az a kísértő félelem, hogy valaki, valahol boldog lehet” – a valódi puritánok (olyan komolyan, amilyen komolyak ők voltak) nem csak a kemény munkát tették magukévá, hanem a boldogságra való törekvést is. Lewis a puritánok eme téves ábrázolásával ellentétben egyet értett volna Richard Bernard íróval, aki szerint a keresztyének „boldogok lehetnek munkájukkal és boldogok lehetnek eledelükkel”. Thomas Gataker írta, hogy „a Sátán az, aki meg akarja győzni az embereket, hogy Isten országában nincs más, mint sóhajtozás és nyöszörgés és böjtölés és imádság”, de az igazság az, hogy „az Ő házában ünneplés van és mulatság”. A puritánok – bízva abban, hogy Isten szilárdan tartja őket kezében, nem felejtette el és soha nem hagyja cserben őket – a nélkülözések idején is törekedtek a boldogságra, ami a depresszióknak pontosan az ellentéte.

A puritánok nem csak a karácsonyi pulykát adták Amerikának. Tőlük származik a munka pedagógiája és az a fajta hozzáállás az élethez, mely ellentmond annak a modern felfogásnak, hogy az embernek a foglalkozása határozza meg az értékét. Az ember értékét – mondták volna a puritánok Steve Lee-nek – az Istennek és az embertársainak végzett szolgálata határozza meg, nem a titulussai vagy a befektetései. Ahelyett, hogy az életet események véletlen sorának tekintették volna, a puritánok gondviselésbe vett hite elvezette őket a szerető Isten életükre vonatkozó céljának mély megértésére. Ez a cél pedig nem hagy helyet a kétségbeesésnek.

A The Banner of Sovereign Grace Truth 2010. februári számából fordította: Somogyi Gergely

AZ EZÜSTFINOMÍTÁS

Egy gyülekezetben a tagok rendszeresen megosztották egymással az igetanulmányozásuk során szerzett gondolataikat. Egyszer az egyik hölgy Malakiás könyve 3. fejezetének 3. versében a következő szavakra lett figyelmes:

„Ahogyan leül az ötvös, és megtisztítja az ezüstöt, úgy tisztítja meg az Úr Lévi fiait. Fényessé teszi őket, mint az aranyat és az ezüstöt.”

Amikor ezt az igét olvasta, felmerült benne néhány kérdés, ezért elhatározta, hogy elmegy ahhoz az ötvöshöz, akinek a műhelye a lakásától pár perc sétára volt, és utána beszámol a testvéreinek az ott hallottakról. El is ment a műhelybe, és megkérte a mesterembert, hogy magyarázza el neki az ezüsttárgyak készítésének folyamatát. Az ötvös lépésről-lépésre elmondta. A hölgy ezután megkérdezte:

– És mondja csak, Ön ott ül, amikor a finomítást végzi?

– Igen, Hölgyem – felelte az ötvös. Ott ülök, és a szememet folyamatosan az ezüstön tartom, mert ha a szükséges időt a legkisebb mértékben is átlépelem, akkor az ezüst tönkremegy.

A hölgy megértette, hogy az ötvösnek miért kell ott ülnie, és a finomítás műveletét folyamatosan figyelemmel követnie.

– Milyen szép ige és micsoda vigasztalás! – gondolta. A bölcs és szerető Isten szükségesnek látja a gyermekeit a kemence tűzében megtisztítani, de a finomítást annak minden pillanatában pontosan irányítja. Próbáink nem véletlenszerűek, nem cél nélküliek, és az Úr nem próbál meg erőnkön felül.

A hölgy távozás előtt még feltette utolsó kérdését:

– És honnan tudja, hogy a finomítás mikor van kész?

– Hát ez elég egyszerű – felelte az ötvös. Az egész akkor van kész, ha az ezüstről látom a képemet visszatükröződni.

„... megtisztítom őket, ahogyan az ezüstöt tisztítják, megpróbálom őket, ahogyan az aranyat próbálják. Ő segítségül hívja nevemet, én pedig meghallgatom őt. Ezt mondom: Népem ő, és ő ezt mondja: Uram, Istenem!” (Zak 13,9)

„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.” (2Kor 3,18)

Válogatta és fordította: Tihanyi Pál

Házastársi kötelességek

„MIELŐTT A FÉRFI BÁRMILYEN MÁS KÜLDETÉST KAPOTT VOLNA, ARRA HIVATOTT, HOGY FÉRJ LEGYEN... A FÉRFINAK ELŐBB KI KELL VÁLASZTANIA A SZERELMÉT, MAJD SZERETNIE KELL A VÁLASZTOTTJÁT... A FÉRJ ÉS A FELESÉG TÁRSAK, AKÁRCSAK KÉT EVEZŐS EGY CSÓNAKBAN.” (HENRY SMITH)

A puritánok házassággal kapcsolatos felfogása a Biblián áll. J. I. Packer megfogalmazása szerint „Mózes első könyvét vették alapul, hogy megértsék a szereztetését, az Efézusi levelet a rendeltetéséért, Mózes harmadik könyvét a tisztaságáért, a Példabeszédeket az kezeléséért, több újszövetségi könyvet az etikájáért, Eszter, Ruth könyvét és az Énekek énekét pedig az ideális házasság bemutatásáért és illusztrálásáért”. A házasság erkölcsét, gyakorlatát és a kötelességeket a Biblia házasságra vonatkozó „használati utasításából” származtatták. Edward Payson szerint „a kötelességek összessége, amelyre nézve a férj és a feleség házasságkötéskor szövetséget kötnek Isten színe előtt, nem kevesebb annál, mint amit Isten elvár tőlük az Ő Igéjében”. A puritánok három csoportra osztották a házastársi kötelességeket: kölcsönös kötelességek, a férj kötelességei és a feleség kötelességei, amelyeket kivétel nélkül odaadással, szeretettel és jókedvűen kell teljesíteni. A továbbiakban ezeket a kötelességeket mutatjuk be röviden.

1. Kölcsönös kötelességek

A legalapvetőbb kötelesség a házasságban a szeretet¹. Gouge így ír erről: „A házastársak között

1. Az angol „love” szó jelentése kettős: szeretet, szerelem. A cikk teljes megértéséhez szükséges mindkét jelentést beleértetni.

kölcsönös és ragaszkodással teli szeretetnek kell lennie. Ennek hiányában semmilyen más kötelességet nem lehet teljesíteni, hisz ez az alapja az összes többinek.” William Whately, aki két könyvet írt a házasságról, úgy vélekedik a szeretetről, hogy az a házasságnak olyan lényegi része, amely nélkül az már nem is önmaga. „Igen, enélkül a házasság kényelmetlen, nyomorúságos, egy eleven halál.” Whately a házastársak közti szeretetet „a szív királyának” tartja, és ha a házasságban a szeretet jelen van, akkor az „két személy kedves egyesülése egy otthonban, egy akaratban, egy szívben és egy testben”. A házastársi szeretetnek *lelkinek* és Isten törvényeihez idomulónak kell lenni Krisztusban. Ennek a szeretetnek mélyen kell gyökereznie abban a tudatban, hogy a házastársak lelki módon, egyenlő társakként vannak összekötve. Krisztus-központú alapra kell épülnie, és a kegyelmi eszközök kölcsönös használata kell legyen a kötőanyag benne. A férjek és a feleségek örömmel és alázattal vegyenek részt mind a közösségi, mind a családi istentiszteleteken. Olvasniuk kell a Bibliát, zsoltárokat énekelniük, megtartani az Úrnapját, és közösen élni a sákramentumokkal. Imádkozniuk kell együtt és egymásért. Az a szeretet, amely a külső megjelenésen vagy emberi adottságokon alapszik, laza talajon áll, és könnyen ledönti a vihar. Whately szerint „a lelki szeretet, amely Istenre tekint, az Ő akaratában nyugszik meg, átadja magát az Ő törvényeinek,

elkötelezi magát az engedelmességre, és állandó, mert maga az alapja is változatlan”.

A házastársi szeretet legyen *magasfokú*, azaz a férj és a feleség szeresse egymást olyan odaadóan, hogy mindketten teljes meggyőződéssel gondolhassák azt, hogy társuk „az egyetlen és a lehető legjobb társ, akit találhattak a nap alatt” – írja Whately. Ahogy egy szülő a szülői szeretetéből fakadóan nem hagyja el a gyermekét egy másik szebb vagy ügyesebb gyermekért, úgy az istenfélő férj és feleség sem hagyja el társát egy másik szebb vagy ügyesebb valakiért. Whately érdekes következtetése, hogy „a házastársi szeretet nem ad lehetőséget harmadik félnek: a házastárs mindenekelőtt lelki társként tekintendő, így másik hasonlóan kedveset vagy kedvesebbet nem ismerhet, hiszen maga a társ a legkedvesebb”.

A házastársi szeretetnek továbbá *szexuálisnak* is kell lennie. Egy egészséges kapcsolatban, melyet a hűség pecsételt meg, mindkét félnek teljes igyekezettel, túlcordulóan kell odaadnia magát a társának. A házasságról alkotott biblikus felfogást olyan reformátorok, mint Luther Márton, Ulrich Zwingli és Kálvin János állították helyre a középkori római katolikus felfogás elvetésével, mely szerint a házasság alacsonyabb rendű a cölibátusnál. Róma szerint a házastársak közötti minden szexuális érintkezés egy szükséges rossz a gyermeknemzés kizárólagos céljából, és minden szenvedélyből fakadó cselekedet bűnnek számít.

Ez a negatív felfogás az ókori egyházban olyan neves szerzőktől származott, mint Tertullianus, Ambrosius és Jeromos, akik úgy gondolták, hogy a szexualitás még a házasságon belül is bűn. Ez a nézet a házastársi intimitásról, amely több mint tíz évszázadon keresztül uralta az egyházat, szükségszerűen dicsőítette a szüzességet és a cölibátust. Az V. századra a papokat eltiltották a házasságkötéstől. Két keresztyén csoport alakult ki: a 'vallásos' (vagyis lelki klérus), amely magában foglalta a szerzeteseket és az apácákat, akik felesküdték arra, hogy minden szexuális tevékenységtől megtartóztatják magukat, és a 'profán' (vagyis világi laikusok), akik nem tudták megvalósítani a magasztos szüzességet és cölibátust, ezért kénytelenek voltak megházasodni.

A puritán lelkipásztorok azt tanították, hogy ez a római katolikus tanítás nem biblikus, sőt, sátáni. Pálra hivatkoztak, aki azt mondta, hogy a házasság tiltása a 'gonosz lelkek tanítása' (1Tim 4,1-3). A puritánok értelmezésében a házasság magába foglalja a szexuális aktust. Perkins például úgy határozta meg

a házasságot, mint a két házas fél törvényes egyesülését, amelyben „egy férfi és egy nő lesz egy test”. Desiderius Erasmus-szal ellentétben, aki azt tanította, hogy az ideális házasságban szexuális önmegtartóztatásnak kell lennie, Cotton Mather lelkész egy esküvői ünnepségen azt mondta, hogy akik önmegtartóztatásra szólítják fel a házaspárokat, azok értelmetlen emberi okoskodásokat követnek, nem pedig a Szent Lelket, aki azt mondja: 'nem jó az embernek egyedül lenni.'

A puritánok a házasság keretén belüli szexet Isten ajándékának és a házasság elengedhetetlen és csodálatos részének tekintették. Gouge azt mondta, hogy a férfiek és a feleségek „jóakarattal és élvezettel, készségesen és örömmel” éljenek együtt. Perkins szerint „azok vétkeznek, akik azt állítják, hogy a házastársak kizárólag gyermeknemzés céljából lehetnek együtt büntelenül”. Perkins tovább viszi a gondolatot, és kijelenti, hogy a házasság keretén belül a szex 'kötelesség' ill. 'jóakarattal' (1Kor 7,3), amivel a házastársak tartoznak egymásnak, és amit „különleges és teljes ragaszkodással kell egymás iránt kifejezni”. Ezt háromféleképpen tehetik: először is rendeltetésszerűen kell használni a hitvesi ágyat és saját testünket. A szent módon megélt fizikai intimitás „jó és nem megvetendő” (Zsid 13,4), „mert megszentelődik az Isten Igéje és a könyörgés által” (1Tim 4,3-4). Az Istent dicsőítő, házastársak közötti, élvezetes szex gyümölcsei a Krisztus és egyháza közötti kapcsolat kifejezése, „a test megőrzése tisztaságban” ill. a gyermekáldás. Másodsor, a házastársaknak „délgetniük” kell egymást (Ef 5,29) intim módon is, nem pedig személytelenül együtt élni, mint egy házasságtörő egy prostituálttal. Harmadsor, a házastársak közötti intimitást „szent egymásnak való örvendezés és egymásban való megnyugvás jellemzi; kölcsönös szerelmükről kedveskedéssel biztosítják egymást” (Péld 5,18-19; Én 1,1; 1Móz 26,8; Ézs 62,5). E témában Perkins különös hangsúlyt fektet a csók jelentőségére.

Más puritánok a *romantika* fontosságát hangsúlyozták a házasságban, mivel a férj szeretetét Istennek az Ő népe iránti szeretetéhez hasonlították. Thomas Hooker szerint az, ahogyan a férfi a szíve hölggyére gondol, „mindenkit arra készítet, hogy belássák: a férfit túlradó erővel járja át a nő iránt érzett ragaszkodás”.

A házasságon belüli romantikának hangsúlyozását (ellentétben a házasságon kívüli romantika középkori felmagasztalásával) mindig is a puritánok

noknak tulajdonították. Herbert W. Richardson így írt erről: „a romantikus házasság puritánok általi hangsúlyozása nagy újítást jelentett a keresztyének között”. C. S. Lewis szerint pedig „a lovagi szerelem átváltoztatása monogám romantikus szerelemmé főként a puritán költőknek köszönhető”. A puritánok olyan komolyan vették a házasságban a szex kötelességét, hogy egyházfegyelmi ügyként kezelték, ha valaki nem teljesítette azt „jóakarattal”. Feljegyeztek egy olyan esetet, amikor egy férfit exkommunikáltak azért, mert elhanyagolta a feleségét, és huzamos ideig nem volt hajlandó vele együtt lenni.

Whately és Gouge más kölcsönös házastársi kötelességeket is hangsúlyoznak. A férjnek és a feleségnek hűségnek kell lennie egymáshoz, és minden elképzelhető módon segíteniük kell a társukat, többek között támogatják a lelki növekedését, elfedezik egymás hiányosságait, és biztatják egymást a büntől való tartózkodásra. Imádkozniuk kell egymásért, értékelni a másikat, dicséretet, bókákat mondani, és „a lelki egységet a békeesség kötelékével kell megőrizni”. Nem szabad durván beszélni vagy provokálni a másikat, hanem mindig kedvesen viszonyulni hozzá, és szemet hunyni kisebb hibái fölött. Igaz barátságot kell fenntartani egymás között, és őszinte érdeklődést tanúsítani egymás iránt. Együtt érzőnek kell lenni a társ nehéz helyzetében, betegség, gyengélkedés és más nyomorúságok idején. Egymás jó hírnevét meg kell őrizni, és a házastársról soha nem lehet rosszat mondani mások jelenlétében. A házastársaknak bizalmasan meg kell őrizniük egymás titkait. Igyekvőknek kell lenniük az elhivatásukban, együtt kell működniük egymásért, a családjukért, a vendégszeretetet is közös erőfeszítéssel kell gyakorolniuk, különösen a szegények felé. Emiatt is megfontoltan kell sáfárkodniuk a pénzüikkel.

2. A férj kötelességei

A puritánok különös gonddal tartották számon a házastársi kötelességeket. Azt tanították, hogy a férjnek nemcsak szeretnie kell a feleségét, és teljesítenie feléje a kölcsönös házastársi kötelességeket, hanem a feleségét mint vele egyenlő társat kell vezetnie, és nem zsarnoki uralmat gyakorolni fölötté. A férjnek gondoskodnia kell feleségének lelki jólétéről és a közös istentiszteletükről. Baxter szerint a férj a feleség „tanítója, vezetője kell, hogy legyen Isten dolgait illetően”.

A férjnek örömét kell lelnie feleségében (Péld 5,18-19), nagyra kell becsülnie őt, tisztelnie, és látható módon kedvében járnia. A férj azt sem engedheti meg magának, hogy a felesége hibái gyengítsék a ragaszkodását iránta. Gouge azt mondja, hogy ha egy férfi felesége nem tökéletes, különféle hibái vannak, ugyanúgy kedvesnek és szeretetteljesnek kell lennie vele szemben, „és örömét kell lelnie benne, mintha ő lenne a legcsodálatosabb és minden értelemben a legteljesebb nő a világon”.

A férjnek a betegségben is a feleségének rendelkezésére kell állnia, különösen támogatva őt például a várandósság idején. Kedveskednie kell a feleségének, és megörvendeztetni őt többek között ajándékokkal. Sem verbálisan, sem mentálisan, sem fizikailag nem lehet agresszív a feleségéhez. Ahogy Smith fogalmaz: „Arca az ajkaidnak lett teremtvé, nem az öklödnek!”

„A házastársak között kölcsönös és ragaszkodással teli szeretetnek kell lennie. Ennek hiányában semmilyen más kötelességet nem lehet teljesíteni, hisz ez az alapja az összes többinek.”

A házastársi szeretetnek lelkinak, magasfokúnak, szexuálisnak és romantikusnak kell lennie.

A férj szükség esetén megdorgálhatja a feleségét, de csak gyengéd szeretettel teheti ezt, és mindig azért, hogy elfordítsa őt a büntől. A szüntelen dorgálásnak nincs helye, míg a helyes intést négy szemközt és alázattal kell elmondani – és sosem akkor, amikor a feleség éppen dühös.

Végezetül a férjnek el kell fogadnia a felesége munkáját. Elfogadásáról és hálájáról kell biztosítania őt, ne követeljen túl sokat tőle, és adjon neki szabadságot a háztartás körüli dolgokban. Mindezt tegye jókedvűen és kedvesen. Talán Matthew Henry fogalmazta meg a legjobban a férjek kötelességeit, amikor azt írta, hogy a nő „nem a férj fejéből lett teremtvé, hogy uralkodjon a férje fölött, sem a lábából, hogy a férje eltapossa, hanem az oldalából, hogy egyenlő társa legyen a férjének, a karja alól, hogy a

védelmét élvezze, és a szíve mellől, hogy szeretett legyen”.

3. A feleség kötelességei

Amellett, hogy a feleségnek engedelmességet, nagyrabecsülést kell tanúsítania a férje felé, és teljesítenie kell a kölcsönös házastársi kötelességeket, számos saját felelőssége is van. Segítőtársként kell támogatnia a férjét (1Móz 2,18) „munkájában, nyomorúságában, betegségében” – mondja Smith. Meg kell elégednie a férje munkájával, szociális ill. anyagi helyzetével.

Segíti a férjét abban, hogy „Krisztus dicsőséges királyságának érvényt szerezzenek az otthonukban”. Józannul kell gondolkodnia, szívélyesnek, tisztelettudónak, alázatosnak és szerénynek lennie, ahogyan Isten ezt megparancsolja a Bibliában. Ezenkívül állhatatosan kell végeznie a feladatait, hatékonyan vezetnie a háztartást (Péld 31), és takarékosnak lennie, de nem fukarnak.

Thomas Gataker összegzése szerint a jó feleség:

- ♦ a legjobb társ a jólétben,
- ♦ a legalkalmasabb és legkészségesebb segítő a munkában,
- ♦ a legnagyobb vigasz a nyomorúságban és nehézségben,
- ♦ az egyetlen biztos és megnyugtató mód az utódnemzésre,
- ♦ az egyetlen támasz, akit a szuverén Isten rendelt a férje mellé a bujaság ellen,
- ♦ a legnagyobb kegyelem és tisztelet, amiben a férfinak csak része lehet azáltal, hogy ez a nő az övé.

A The Banner of Sovereign Grace Truth 2008. novemberi számából fordította: Szabó Erika

TUDOMÁNYOSAN BIZONYÍTOTT TÉNY

A gimnazista fiú 15 éves volt, amikor Isten kegyelméből megértette az evangéliumot, megtért, és átadta Krisztusnak az életét. A családban ő volt a legkisebb gyerek, a bátyja geológusnak tanult, a nővére pedig tanárképző főiskolára járt, biológia szakra.

Azon a héten nagy örömmel a szívében utazott haza a szüleire hétvégére, és a vacsoraasztalnál bizonyosságot tett Krisztusról és a hitéről. De a szülei és testvérei furcsán néztek rá, és először csak hallgattak. Aztán elkezdtek feltenni szkeptikus kérdéseiket Istennel és a Bibliával kapcsolatban. Később a bátyja és a nővére megpróbálták érveikkel meggyőzni arról, hogy a bibliai csodák csupán a gyenge, a vallásra rászoruló emberek számára kitalált tündérmesék, de legalábbis azok Isten közreműködése nélkül, különféle természeti erők által is megtörténhettek. A fiú azonban lelkesen beszélt.

– Tudjátok, hogy az Úr milyen hatalmas, és milyen csodákra képes? Tegnap olvastam, hogy amikor a zsidók Egyiptomból vonultak az új országuk felé, a fáraó a seregével próbálta őket utolérni, Isten úgy mentette meg őket, hogy kettéválasztotta a tengert, a víz falként állt kétoldalt, és a nép szárazon ment át a tenger közepén!

A bátyja gúnyosan felnevetett.

– Ha-ha! Jaaaj, öcsém, ne légy már olyan naiv! A modern tudomány már rég túlhaladott ezen a mendemondán, és bebizonyította azt a tényt, hogy a Vörös-tengernek van olyan sekély része, ahol 3500 évvel ezelőtt csak 25 cm mély volt a víz, következésképpen a zsidók minden gond nélkül átkelhetek rajta.

Minden szempár a fiúra szegeződött, aki egy pillanatra zavarba jött, mert erről a *tényről* azelőtt soha nem hallott. Bátyjáról az ölében lévő Bibliára nézett. A bátyja, látva meglepődött öccsét elégedetten dőlt hátra a széken, hogy a tudomány eredményeivel sikerült felvilágosítania ezt a szegény bolond fiút.

– Most végre belátja, és visszatér a józan esze – gondolta.

A többiek is szó nélkül figyelték, hogy mi történik. A fiú arcán ekkor váratlanul széles mosoly jelent meg.

– Húha! Húúúha! – mondta a fiú ragyogó arccal.

– Mi az, most meg mit vigyorogsz? – kérdezte a bátyja megrökönyödve.

– Isten sokkal, de sokkal hatalmasabb, mint gondoltam! Nemcsak hogy egész Izráelt átvezette a tengeren, de még a fáraót és annak teljes hadseregét is képes volt a 25 centis vízben elveszíteni!

„Boldog ember az, aki az Úrba veti bizodalját, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz. Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni.” (Zsolt 40,5-6)

Válogatta és fordította: Tihanyi Pál

NINCS KIFOGÁS!

Jeremiah Burroughs

Amióta csak Isten először kérdőre vonta Ádámot és Évát az Édenkertben, az ember mindig kifogásokat keresett viselkedésére. Íme, néhány ezek közül, amiket a panaszkodásra hozunk fel:

„*Nem panaszkodok, csupán tényeket közlök.*” Természetesen jó dolog, ha keresztyénekként a dolgokat reálisan szemléljük, de panaszkodnunk nem szabad. Ezzel szemben pedig a tényeket reálisan szemlélni azt jelenti, tisztában lenni azzal, milyen nagy is Isten kegyelme hozzánk. Ha többet gondolkozunk a problémáinkon, mint Isten kegyelmén, elferdült képet alkotunk a valóságról. A tényekkel tisztában lenni nem akadályozza meg a keresztyén embert abban, hogy úgy szolgálja Istent, ahogy az kötelessége; a panaszkodás azonban megakadályozza. Szembenézhetünk a tényekkel, ennek azonban a hálát kell munkálnia a szívünkben, nem csak azért, amit Isten értünk tett, hanem azért is, amit másokkal cselekedett. Ha irigykedünk rájuk, az csak azt mutatja, hogy túlságosan sokat elmélkedünk saját problémáinkon, és nem eleget Isten jóságán.

„*Nem panaszodom; csak látom a bűnt.*” Ezt könnyű mondani, de gyakran amint a probléma okozója eltűnik, az állítólagos bűntudatnak is nyoma vész, és kiderül, hogy nem is volt jelen igazi bűnlátás. Ha egy keresztyént valóban foglalkoztat a bűn, nem akarja ezt azzal tetézni, hogy még panaszodik is miatta; helyette inkább örül, hogy alávetheti magát Isten fegyelmezésének.

„*Boldogtalan vagyok, mert nem érzem, hogy Isten mellettem van.*” Csak mert szenvedéseken megyünk keresztül, még nem jelenti azt, hogy Isten elhagyott bennünket; az apa nem fordul gyermeke ellen csak azért, mert adott alkalmakkor meg kell fegyelmeznie. Isten ígéretet adott, hogy gyermekei mellett lesz, főképp a nehéz időkben: „Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.” (Ézs 43,2). Így tehát Isten jelen van,

s talán azért van, hogy mégsem érezzük, mert a panaszkodó lélek képtelenné tesz bennünket arra, hogy Isten jelenlétét érzékeljük; ha szeretnénk érezni, csendességben alá kell vetnünk magunkat akarátának, és ügyelnünk kell arra, hogy olyanok legyünk, amilyennek Ő szeretne látni bennünket.

„*Nem a szenvedés, hanem más emberek hozzáállása az, amit nem tudok elviselni.*” Mások viselkedése éppen úgy Isten kezében van; Isten még a gonoszokat is fel tudja használni tervei véghezviteléhez, habár keresztyénekként emlékeznünk kell, hogy a gonoszok Isten ítélete alá esnek, s ezért szüntelen imádkoznunk kell értük. Bármilyen durva bánásmódban részesítenek is mások, emlékeznünk kell arra, hogy Isten mindig jó az Övéihez; ezért dicsőítenünk és magasztalnunk kell Őt; nincs kifogásunk a panaszra.

„*Erre sosem számítottam volna.*” Keresztyénekként számítanunk kell arra, hogy problémáink lesznek az életben, és fel kell készülnünk rájuk, hogy amikor valóságosan szembe kell néznünk velük, készek legyünk. S milyen gyakran mondjuk mégis azt, „erre sosem számítottam volna”, amikor Isten olyan kivételesen jó hozzánk!

„*Az én problémám sokkal súlyosabb, mint másoké.*” Honnan tudjuk ezt olyan biztosan? Talán panaszkodásunk oda vezetett, hogy túlozzunk. De ha ez mégis igaz, csak azt jelenti, hogy Isten nagyobb lehetőséget biztosított számunkra, hogy dicsőítsük Őt, mint másoknak. S ha látják, hogy mi magunk hogyan hordozzuk saját terhünket, magasztalják majd érte Istent, és ezáltal segítünk nekik, hogy saját kisebb terheiket könnyebben hordozhassák.

„*A problémám megakadályoz abban, hogy Istennek szolgáljak.*” Esetenként előfordul, hogy egyes keresztyének körülményeik miatt nem tudják Isten úgy szolgálni, ahogy szeretnék. Természetesen jó, ha Istennek akarunk szolgálni, és természetes dolog, hogy elszomorít, ha nem tehetjük. De mindez nem adhat okot a zúgolódásra. Krisztus testének része vagyunk. Jobb Krisztus testéhez tartozni egy „nem

fontos” emberként, mint fontosnak lenni, és nem a test részének lenni. Minden keresztyénnek van elhívása, amit be kell töltenie, mindegy, hogy mennyire jelentéktelennek tűnjék is. Istennek fontosabb az igazán alázatos hívó egyetlen egyszerű cselekedete, mint a történelem híres eseményei. Amit Ő elvár, az nem a hírnév vagy nagy dolgok véghezvitele, hanem a hűség és a kitartás. Azok, akik ebben munkálkodnak, nagy jutalmat vesznek majd a Mennyben. Amikor alázatos hívők látják ezt, megértik, hogy nincsen jogalapjuk a panaszra.

„Nem tudom elviselni a körülményeimet, anynyira bizonytalanok.” Talán a körülményeink azért bizonytalanok, hogy rajtuk keresztül megtanuljuk Istenre bízni minden egyes lépésünket. Egyébként is tudhatjuk, hogy lelkünknek sorsa már el van rendezve, és örökkévaló jóban lesz részünk. Addig is Krisztus rengeteg áldást ad nekünk: „az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” (Jn 1,16).

A tényekkel tisztában lenni nem akadályozza meg a keresztyén embert abban, hogy úgy szolgálja Istent, ahogy az kötelessége; a panaszkodás azonban megakadályozza.

Szembenzhetünk a tényekkel, ennek azonban a hálát kell munkálnia a szívünkben, nem csak azért, amit Isten értünk tett, hanem azért is, amit másokkal cselekedett.

„Régen gazdag voltam, de most szegény vagyok.” Ez nem ad okot a panaszkodásra. Nem tudsz hálás lenni azért, hogy egyszer gazdag lehettél, és így felkészülhettél a mostani szegénységre? Vagy hogy egyszer egészséges voltál, s így felkészülhettél a mostani betegséged hordozására? Vagy szabad voltál, és így felkészülhettél a most elszenvedett üldöztetésre? A bölcs tengerész a napos időket arra használja, hogy felkészítse hajóját arra az esetre, ha viharba kerül. Istennek nem kötelessége, hogy bármit is adjon a hívőknek, és ezért hálásnak kell lennünk minden meg nem érdemelt áldásért, akár a múltban kaptuk, akár most. Vagy talán igazságos dolog zú-

golódnai egy kis kellemetlenségért egy egyébként minden körülményében kielégítő utazás alatt? De talán amit a kifogás igazából takar, ez: „Nagy erőfeszítembe került, hogy megszerezsem, és nem fair, hogy most el kell veszítenem.” Mielőtt azonban nagy erőket vetünk be valami érdekében, meg kell bizonyosodnunk afelől, hogy a megfelelő hozzáállással tesszük ezt, és mindig készen kell állnunk arra, hogy feladjuk, hogyha valami más, valami Istent jobban megdicsőítő dolog az, ami Isten szerint jobb a számunkra.

Gondolkodtató kérdések a 6-8. fejezethez

1. *Olvasd el a Filippi 2,14-15-öt. Elhiszed, hogy a panaszkodás valóban bűn?*
2. *Olvasd el az Ézsaiás 53,3-7-et. Urunk akkor sem panaszkodott, amikor igazságtalanul és kegyetlenül keresztre feszítették. Milyen módon kell, hogy Krisztus jelleme hatást gyakoroljon ránk, keresztyénekre?*
3. *Olvasd el a Filippi 4,6-7-et és hasonlítsd össze az 1Thesszalónika 5,16-18-al! Mi a kapcsolat az imádság és a keresztyén megelégedettség között?*
4. *A zsidók, akiket Isten kihozott Egyiptomból, folyton panaszkodtak Isten ellen, és Isten haragudott rájuk, és megbüntette őket. Mi a véleményed, Isten ránk is haragszik, amikor panaszkodunk bizonyos dolgok miatt? Előfordulhat, hogy egyes problémáink Isten büntetésének a része panaszkodásunk miatt?*
5. *Olvasd el a Zsidók 12,7-11-et! A nehézségek és problémák hogyan képezik részét az igazságra való nevelésünknek? Milyen hozzáállásra van szükségünk, ha azt akarjuk, hogy ez a kiképzés sikeres legyen?*
6. *Milyen kifogásokkal próbálsz magad felmenteni a panaszkodás bűne alól?*
7. *Mit tanultál meg magadról ezalatt a három fejezet alatt?*

Jeremiah Burroughs: The Rare Jewel of Christian Contentment c. könyvből fordította: André Viktória

A SZABADSÁG, ERKÖLCS ÉS TANULÁS VÁROSA

← Genf története a libertinusok után →

Kevés olyan gyümölcsöző esemény volt az egyháztörténelemben, mint az 1555-ös libertinusok fölötti győzelem. Viszont nem minden gyümölcs volt látható az első percektől fogva. A következő négy év a változások éve volt, közbeékelődve a nagy küzdelmek és a teljes győzelem közé.

1. Küzdelem a szabadságért

Erre a négy évre első sorban a Bernnel való küzdelem nyomta rá a bélyegét. A két város között szövetségi kapcsolat volt már 1526 óta. Miután lejárt a leszögezett huszonöt év, 1551-ben a szövetséget meghosszabbították másik öt évvel. 1556-ban járt le ez a szerződés, és Genf időben elkezdte az előkészületeket, hogy egy új tervvel álljon elő. Bern előjárói viszont nem siettették a dolgokat. A szökevény libertinusok ügye a berniekből ellenérzéseket váltott ki, sőt, úgy tűnt, hogy engesztelhetetlenül gyűlöltek őket. Genf engedményeket ajánlott fel, de Bern vezetősége nem tudott dönteni. Végül a szerződés határideje lejárt 1556 március utolsó vasárnapján. Ez azt jelentette, hogy Genf szövetséges nélkül maradt, és a város nagy veszélyben volt. 1556 júniusában Farel hangot adott félelmeinek egy Bullingernek címzett levelében: nehogy Genf Konstanz sorsára jusson. Ez a város, miután protestáns szövetségesek nélkül maradt, V. Károly császár uralma alá került, és kiirtották a protestánsokat.

Bern igazságtalan követelésekkel állt elő és erőszak alkalmazásával fenyegetőzött. Kálvin nyugodt és igazságos hangvételű levélben válaszolt erre. A genfi bizottságból ő tartotta leginkább szemmel ezt az ügyet, és a legfontosabb és legbonyolultabb iratokat ő kapta meg. Nem arról volt szó, hogy sze-

rette volna a politikai küzdőteret. Igazából nem szívesen vállalta ezt a feladatot, de ez szükséghelyzet volt. Genf a többi svájci városhoz folyamodott, teljesen eredménytelenül. Hirtelen mégis változás következett be. Bern engedményeket ajánlott fel, és megindultak az új szövetség megkötéséhez szükséges tárgyalások. Ezeket a változásokat Savoy hercege fenyegetéseinek lehetett köszönni. Ahogy Emile Doumergue fogalmazott, Bern esetében a félelem volt a bölcsesség kezdete. Genf maga is veszélyben érezte magát a fenyegetések miatt, és mindenkit felszólítottak az istentiszteleteken való részvételre, és reménykedtek Isten haragjának elfordulásában. A szövetséget 1558 januárjában kötötték meg.

Bár most egy új szövetség volt érvényben, Bern nem szünt megkedvezni a száműzött libertinusoknak és különféle gondokat okozni Genfnek. Végül a vitás ügyeket az 1559 év elején választott bíró elé terjesztették. A bázeli döntőbíró mindenben Genfnek kedvező döntéseket hozott. A város polgárai örömmel és Isten iránti hálaadással fogadták az eredményeket. 1560-ban Bern és Savoy között egy szerződés jött létre, ami nagyobb biztonságot nyújtott nemcsak Bernnek, de Genfnek is.

Egy római katolikus történész, aki tiszteletét fejezte ki Kálvin iránt, azt írta, hogy Kálvin kiemelkedő diplomatája volt a városnak, és Bernben nem is volt hozzá fogható személy. Éleselméjű, előrelátó, udvarias, meggyőződéses magatartása és fellépése teljes ellentétben állt a berni képviselők nyersségével. A tisztelet jogos volt. Kálvin addig járt közben Genf ügyéért, amíg minden protestáns város és lelkész elismerte igaz voltát. Szónoki képességével meggyőzte a langymelegeket és a tétovázókat. Hangsúlyozta a protestáns városok közti

egység fontosságát az egyház és állam biztonsága érdekében.

2. Küzdelem az erkölcsi tisztaságért

Genfnek kőből és földből épített erődítményekre volt szüksége, mert külső ellenség fenyegette. Ugyanakkor szükség volt belső erődítményekre is: kegyességre és erkölcsi tisztaságra. Kálvin gyakran figyelmeztette ebben a dologban a város vezetőségét. 1557-ben arra sürgette a Kétszázak Tanácsát, hogy ismerjék be saját hibáikat, amivel Istent magukra haragították, alázzák meg magukat Előtte, és könyörögjenek kegyelemért. Az 1558. évi februári választások idején arra buzdította a lakosságot, hogy istenfélő bölcs emberekre szavazzanak, mivel ezeket a veszedelmes időköt csak úgy élhetik túl, ha Isten velük van.

Bár libertinus vezetők több gondot nem okoztak, volt egy ellenzék Kálvin reformprogramjával szemben. A fegyelem, amit Kálvin megkövetelt, teljeskörű volt. Kiterjedt azokra, akik még mindig a hamis római tanok szerint éltek, és azokra is, akik langymelegek voltak az új hitben. Kiterjedt a lakosság életére, magukra a prédikátorokra és gyermekeire egyaránt. Az egyik borbélyt megbüntették istenkáromlásért, mert megvetette a prédikátorokat, és mert misén vett részt. Szemmel tartották azokat, akik gyakran látogatták a borkereskedőket és a kocsmákat. 1558-ban bevezették a bűntőléssel kapcsolatos, illetve a szembetűnő ruhavásárlás- és díszítést illető törvényeket is. Olyan rendelet is megjelent, ami arról szólt, hogy a napi három-négy alkalommal fogyasztott háromfogásos étkezések elegendőek. Nem sokkal ezután néhányan a város vezetői közül ünnepséget rendeztek, és büntetést róttak ki rájuk, mert az előírtnál egyel több fogást kínáltak fel. Genf törvényei nem kímélték sem a nagyokat, sem a kicsiket.

Megemlíthetjük azt is, hogy ebben az évben, 1558-ban, Kálvin arra kérte a város vezetőségét, hogy emelje meg kollégái fizetését, de az övét csökkentsék. A vezetőség elutasította ez utóbbi felét a kérésének, mert úgy látták, hogy megbecsülésüket kell kifejezniük mindazért, amit Kálvin a városért tett.

A paráznsággal is foglalkozni kellett a közönségben, ebben is könyörtelenek voltak. Kálvin Genfje egyik kezében kardot forgatott, hogy megvédje a szabadság bástyáit, másik kezében pedig vakolókanállal járult hozzá az erkölcs alapjaihoz.

3. Küzdelem az egészséges tanulásért

Kálvinnak volt egy régi vágya, amit láthatott beteljesedni még halála előtt: a genfi akadémia megalakulása. Strasbourgban korábban a Jean Sturm által vezetett főiskolán két évig tanított Újszövetséget. Kálvin hírneve sok diákot vonzott Genfbe. Egy egyházi iskola megalapítása a városban biztos lelkesítést jelentett a református egyházaknak, és felmérhetetlen pozitív következményekkel járt.

1558-ban arra biztatta a város vezetőségét, hogy megtegyék az első lépéseket. Amikor a helyszínt kellett kiválasztani, arra is figyeltek, hogy egészséges környezetet biztosítsanak, és a tóra nézzen az épület. Ki feltételezné, hogy ezek reális szempontok a tizenhatodik század emberénél? Felix Bungener elmondja, hogy „Még egyszer látni lehetett, hogy miközben Kálvin a maláriától szenvedett, mégis bevonta magát a munkába, bátorította a munkásokat, és nagy örömmel ujjongott a gyors építkezések fölött.”

1559. június 5-én írásba foglalták az akadémia törvényeit, melyek nagy részét Kálvin dolgozta ki. Ugyanezen a napon délután megtartották a nyitóünnepséget. A Szent Péter Templom túl kicsi volt ahhoz, hogy mindenki elférjen, aki részt akart venni rajta. Jelen voltak előjárók, a város vezetősége, lelképásztorok, tanárok és 600 diák. Kálvin ekkorra épült fel a nyolc hónapja húzódo betegségéből, tartotta a megnyitó beszédet és imát. Roset Mihály, a genfi államtitkár olvasta fel az akadémia törvényeit és a hitvallást is, amit a diákoknak el kellett fogadniuk ahhoz, hogy hallgatói lehessenek. A tanárok neveit is felolvasta. A rektor, Beza Theodor, amikor a közönséghez szólt, emlékeztette a diákokat, hogy azért vannak itt, hogy felkészítsék magukat arra a munkára, amit egy életen át hivatottak végezni Isten dicsőségére. Kálvin azzal zárta be a magasztos és ösztönző közleményeket, hogy köszönetet mondott a város vezetőségének és erőteljesen biztatta őket, hogy folytassák az elkezdett munkát.

A diákok száma néha több néha kevesebb volt. Sokan jöttek más vidékekről is. Kálvin halálakor, 1564-ben Beza szerint az akadémiának már 1500 hallgatója volt. Ez az oktatási intézmény komoly hatással bírt a későbbiekben is.

A The Banner of Truth 2010. júliusi számából fordította: Szabó Erika

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 19:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
16:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat
Szabó Péter András
Rákóczi út 78.,
tel: 06-20-5467154

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FO

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat
Szőke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
szombat: 15:00 – KT
vasárnap: 9:45 – GYA
10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat
Simon Szabolcs
tel: 0744-307-550

Alkalmak
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat
Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak
csütörtök: 19:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat
László Lehel
Petőfi S. u. 104.,
tel: 0723-630-793

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
csütörtök: 17:00 – NB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Tamás Sándor, 0723-332-053

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

DEBRECEN

Kapcsolat
Sikó Mihály
Dobozi u. 5, fsz. 5.,
tel: 06-20-5232147

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KOLOZSVÁR

Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567

Alkalmak
péntek: 18:00 – EV
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7,
tel: 0265-267-166

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
péntek: 15:00 – GYA
vasárnap: 9:30 – KIT,
11:00 – IT, 17:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat

Pál Tamás, 0740-451-426

Alkalmak
kedd: 17:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

RAVA

Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793

Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567

Alkalmak
vas.: 14:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY

vasárnap: 14:00 – IT

BARKASZÓ

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
hétfő: 18:00 – FB
péntek: 16:30 – IB,
18:00 – HIT
vasárnap: 13:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – GYA,
16:00 – IT, 17:15 – IB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnycikij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

IZSNYÉTE

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
péntek: 19:00 – FB
vasárnap: 12:30 – GYA,
14:00 – IT

GÁT

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
vasárnap: 16:00 – IT

BÚCSÚ

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
csütörtök: 16:00 – GYA

RAFAJNA

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
szombat: 19:00 – FB,

Rövidítések

- EV – evangélikáció
- FB – felnőtt biblióra
- FO – fórumbeszélgetés
- GYA - gyerekalkalom
- HIT – hitvallás-tanulmányozás
- IB – ifjúsági biblióra
- IT – istentisztelet
- KIT – kórházi istentisztelet
- KT – kateoktatás
- NB – női biblióra

AZ ÚR JÉZUS FÁI

Ott a kedves őszi
napsugárba kint,
gyümölcstől hajol meg
a fák ága mind.

Gazdagon, bőséggel
termett meg mindenik.
Hú kertészünk szíve
úgy örül nékik.

Az Úr Jézus fái
emberéletek.
Én is az ő kedves
fája lehetek.

Kertjébe fogadta
kicsiny életem,
S csupán egy a vágyam
azóta nekem:

Hogyha majd megérint
ősz hideg szele,
állhassak előtte
gyümölcscsel tele.

Túrmezei Erzsébet